

Informatieblad

Priesterbroederschap St. Pius X

nr. 62 jan /febr/maart 1990

verschijnt
tweemaandelijks
- Brussel X -

Intronisatie van het H. Hart in de huisgezinnen

Genoegdoening

Beste lezers,

Onze algemeen overste, de zeer-
eerw. Heer Schmidberger, wil het
jaar 1990, dat samenvalt met de 20e
verjaardag van de officiële oprich-
ting van de Priesterbroederschap St.
Pius X, heel speciaal toegewijd zien
aan het H. Hart van Jezus. Daarom
heeft hij in de geest van het werk van
pater Mateo Crowley-Boevey de
aanzet gegeven tot de Kruistocht
van het H. Hart, de Koning der
mensen. Hij heeft dat initiatief ge-
nomen, opdat veel gezinnen of zielen
zich opnieuw toewijden aan het H.
Hart, opdat Onze Heer Jezus zal
heersen over hun haardsteden en hij
steeds meer bemind en trouwer
gediend wordt.

Daarom komen wij deze maan-
den met een speciale aan het H. Hart
van Jezus gewijde editie van ons
blad. Die editie brengt een serie
geschriften over de geschiedenis van
die mooie devotie en de pauselijke
leer daarover. Maar we zullen voor-
al ingaan op het zo belangrijke, door
de onvermoeibare pater Mateo geor-

ganiseerde werk
van de Kruis-
tocht voor de
Intronisatie van
het H. Hart van
Jezus.

Want ieder-
een moet de bui-
tengewone rijk-
dom van die
devotie beter
leren kennen, en
zich realiseren
dat ze in deze tijd
meer dan ooit
nodig is.

Toen Onze Heer ze aan de H.
Margareta Maria openbaarde, wilde
Hij ze vooral als een daad van ge-
noegdoening. Welnu, sinds de erf-
zonde is de genoegdoening een
godsdienstige daad bij uitstek. Om
voor onze zonden genoegdoening te
bieden heeft O. L. Heer zich op het
Kruis aan zijn hemelse Vader aan-
geboden. Voor de vergiffenis van
onze zonden wordt het H. Misoffer
dagelijks aan God de Vader aange-
boden. Zo willen wij door de vere-
ring van het H. Hart op de eerste
plaats het onze toevoegen aan de
oneindige voldoening van het H.
Hart van Jezus. In die geest bidden
wij de aanroepingen in de litanie:

“Hart van Jezus, zoenoffer voor
onze zonden; Hart van Jezus, slacht-
offer van de zondaars”.

Pius XI aarzelt dan ook niet de
devotie tot het H. Hart “de synthese
van de godsdienst” te noemen
(encycliek *Miserentissimus Redemp-
tor*).

Maar Jezus wil ook dat wij zonder
enig voorbehoud het onze bijdragen

in de oneindige voldoeningen van
zijn goddelijk Hart. Onze Heer vraagt
méér dan ons eerbetoon. Hij wil dat
wij met Hem mee lijden naar het
voorbeeld van zijn hoogheilige
Moeder, de Vrouw van Smarten, die
voor de vergiffenis van onze zonden
haar lijden aan de voet van het Kruis
in totale vereniging met de smarten
van haar Zoon opofferde. Door ons
zijn in vlammen schitterend Hart
met een kruis erboven te openbaren
wil Jezus onze harten aansporen om
zich met zijn lijden te verenigen.

Over de derde verschijning van
Onze Heer, op 2 juli 1674, het feest
Maria Bezoek, vermeld de H. Mar-
gareta Maria ons o.a. het volgende:

“Toen openbaarde Hij mij de
onuitsprekelijk heerlijke wonderen
van zijn zuivere liefde en deed Hij
mij beseffen, hoever Hij was gegaan
in zijn liefde voor de mensen, door
wie Hij alleen maar met ondank-
baarheid en miskennis was beje-
gend. Dat is pijnlijker, zei Hij mij,
dan al wat ik verduurd heb in mijn
lijden. Gaven ze Mij maar enig
bewijs van wederliefde, dan zou Ik
alles wat Ik voor hen gedaan heb,
voor gering houden en, als het
mogelijk was, nog meer willen doen.
Maar al mijn inspanning om hun
goed te doen, beantwoorden zij
slechts met onverschilligheid en
minachting”.

En Onze Heer besluit met deze tot
de heilige gerichte woorden, die ieder
van ons als tot zichzelf gericht kan
beschouwen: “Gij tenminste, doe Mij
het genoegen om voor hun ondank-
baarheid naar vermogen genoeg-
doening te verschaffen”.

R. de Merode + pr.

De ontwikkeling der devotie tot het H. Hart

Beknopt
historisch
overzicht

De oorsprong

Als wij spreken over het hart van de mens, dan willen wij doen denken aan zijn verstand, aan zijn vrije wil en aan de liefde die hem drijft, kortom, het hart is het symbool van het voortreffelijkste in de mens.

Zo wilde de H. Johannes, toen hij bij het Laatste Avondmaal tegen de borst van zijn Meester leunde, iets bespeuren van de goddelijke wijsheid en liefde van het vleesgeworden Woord, van Hem die zei: "Leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart" (Mt. 11,29). Zo zegt de H. Augustinus in een commentaar op die passage van het Laatste Avondmaal: "De H. Johannes leunde bij het Laatste Avondmaal tegen de borst van zijn Meester om daardoor te kennen te geven dat hij uit het binnenste van Diens hart de diepste geheimen putte".

De door de Heer bijzonder beminde Apostel zal bij het Laatste Avondmaal de weg openen voor de devotie tot het Heilig Hart van Jezus. Hij zal ook de aard ervan bepalen voor de toekomst. In de ogen van de Kerkvaders, tot de H. Bernardus in de bloeitijd van de middeleeuwen toe, zal het H. Hart een plaats van rust en vereniging met Jezus zijn. En wel meer een levens- dan alleen een liefdesband, want het hart van Jezus is vooral een bron van leven. Toen de honderdman de zijde van de Zaligmaker met een lansstoot opende, werd, zegt de H. Johannes Chrysostomus, "de bron van onze zaligmaking" aangeboord. Er vloeiden bloed en water uit, de oorsprong van de Sacramenten en het begin van de Kerk. Als de H. Augustinus over de door de H. Johannes vermelde lansstoot spreekt, zegt hij: "De evangelist heeft opzettelijk een heel speciale uitdrukking gebruikt. Hij zegt niet: hij 'trof' of 'verwondde' Hem, maar: hij 'opende' de zijde van de Heer om ons te doen begrijpen dat hij zo de levensdeur opende waaruit de Sacramenten van de Kerk gekomen zijn".

De H. Gertrudis van Helfta (1256 - 1302), abdes en mystica, wordt meestal met het H. Hart van Jezus afgebeeld.

Bij het begin van de twaalfde eeuw schrijft de H. Bernardus, als hij de heilige wonden van de Zaligmaker op het Kruis overweegt: "De lans heeft zijn ziel doorboort en zijn hart geraakt, opdat Hij mee zou lijden met mijn kwetsbare natuur. Zijn hartsgeheim ligt bloot in de wonden van zijn lichaam. Wij zien open voor ons het mysterie van de eindeloze goedheid en barmhartigheid van onze God, die zijn Zoon uit de hemel heeft doen neerdalen. Niets kon de innige liefde van Onze Lieve Heer beter in het volle licht stellen dan die wonden. Want men kon geen groter mededogen hebben met schepselen die eenmaal moeten sterven dan door zijn leven voor hen te geven" (Preek 61 over het Hooglied).

De Middeleeuwen: de H. Gertrudis van Helfta

Tot nu toe heeft de christelijke vroomheid de schatten van de oneindige liefde van het hart van Jezus slechts oppervlakkig laten zien. Vooral aan de H. Gertrudis zal het in de dertiende eeuw gegeven zijn om er dieper in door te dringen. Dat blijkt uit haar geschriften, met name uit "het Boek van de bijzondere Genade" en uit haar "Geestelijke Oefeningen".

Op 27 januari 1281 verschijnt in het klooster der benedictinessen van Helfta in Saksen Onze Heer aan Gertrudis. Hij zegt tegen haar: "Je hebt de aarde gelikt bij mijn vijanden en je hebt enkele druppels honing tussen de doornen opgezogen. Kom nu naar Mij terug. Bij Mij ben je welkom en Ik zal je bedwelmen door het overdadig zielsgenot van mijn goddelijke gaven".

Vanaf die dag ging Gertrudis definitief over tot een heilig leven en bleef ze innig met God verbonden. Ze werd begunstigd met buitengewone mystieke gaven en droeg in haar lichaam onzichtbaar, maar echt, de heilige wondtekenen. Jezus verscheen haar dikwijls bij de H. Communie of onder het officie, waarbij Hij haar nu eens toelachte, dan weer streng aankeek, al naar gelang ze zich meer of minder had ingespannen.

Op zekere dag zag ze Jezus komen om zijn Hart tegen het hare in te ruilen en haar uit te nodigen om uit dat Hart alle hulp te putten die ze nodig had. Op een andere keer verscheen het Hart van Jezus haar "als een schrijn dat alle rijkdommen bevatte: een door de H. Geest bespeelde lier om de H. Drieëenheid te bezingen, een van alle genaden overvloeiende bron, een altaar waarop de gelovigen hun gaven, de uitverkorenen

hun eerbetoen, de engelen hun betuigingen van eerbied neerlegden”.

De litanieën van het H. Hart herinneren aan die visioenen in de aanroepingen: “Bron van leven en heiligheid, mild voor allen die U aanroepen”.

In haar boek “De geestelijke oefeningen” vinden we veel verzuchtingen van een ziel die streeft naar een alles overheersende liefde tot het Hart van Jezus en naar een volkomen gelijkvormigheid met Hem: “Zegen mij, o allerbeminnelijkste Jezus, zegen mij en ontferm U over mij volgens de liefde van uw allergeodertierenst Hart. Welaan, mijn hart, ik verkies niets te weten buiten U ...” En verder: “Welaan, vorm mijn hart naar uw Hart, opdat ik geheel volgens uw welbehagen kan leven”.

Door de H. Gertrudis, door haar leven van zeer verheven mystieke eenheid met Jezus, zal de devotie tot het H. Hart zich voortaan duidelijk ontwikkelen tot een ascese, d.w.z. een oefening waardoor de ziel één probeert te worden met het willen en voelen van Jezus Christus zelf.

Zo zullen veel congregaties en religieuze orden na de H. Gertrudis die devotie tot in de 17e eeuw toe beoefenen om op die wijze liefde met liefde te beantwoorden: de benedictijnen natuurlijk, maar ook de carmelitessen met de H. Theresia van Avilla, de franciscanen met de H. Antonius van Padua en daarna de H. Petrus van Alcantara, maar vooral de jezuiten. Die hebben die devotie verspreid door St. Ignatius en zijn Geestelijke Oefeningen, waarvan de overwegingen allen eindigen met de vermaarde ‘samenspraken’, meestal tussen de ziel en de barmhartig liefhebbende God. De epiloog ervan of, als men dat liever hoort, de bekroning op het einde van de vierde week is de “contemplatie om de goddelijke liefde te verkrijgen”. Die heeft ten doel, schrijft de H. Ignatius, “om er mij met een diep gevoel van dankbaarheid toe te brengen de goddelijke Majesteit zonder voorbehoud te dienen en te beminnen”. Een mooi voorbeeld van het verlangen van de ziel om liefde met liefde te beantwoorden, een subliem antwoord ook op de misdadige fantasterijen van de aartsketter Luther, die van de oneindig goede God de rechtstreekse bewerker van kwaad en verdoemenis, en van de mens een door de erfzonde onherstelbaar bedorven wezen heeft gemaakt. Dat wezen heeft de vrijheid verloren, zodat zijn rechtvaardiging en zaligheid alleen nog maar afhangen van een willekeurig decreet van God.

Tenslotte is er St. Franciscus van Sales, die met zijn stichting van de Visitatie (de zusters zullen zich trouwens ook noemen “Dochters van het Hart van Jezus”) een kweekplaats schept waaruit die

devotie kan uitgroeien en zich kan verspreiden om vervolgens de hele wereld te veroveren.

Zo bereiken wij het midden van de 17^e eeuw. Het H. Hart wordt het voorwerp van een eredienst en krijgt zijn feest. Dat zal het werk zijn van twee grote heiligen: pater Johannes Eudes en Margareta-Maria Alacoque.

Met de H. Hartverering is onafscheidelijk de naam van de H. Margaretha-Maria Alacoque (1647 - 1690) verbonden.

De H. Johannes Eudes en de H. Margareta- Maria Alacoque

Die twee grote heiligen hebben elkaar nooit gezien. En toch zouden ze een belangrijke rol gaan spelen ten gunste van de eredienst van het H. Hart, waarbij ze elkaar aanvulden.

Margareta-Maria Alacoque, afkomstig uit het zuiden van Bourgondië, was een zuster van de Visitatie in het klooster van Paray-le-Monial (Frankrijk). Heel de levensgeschiedenis van de heilige ligt vervat in de opdracht van Onze Heer om de eredienst van zijn Heilig Hart te vestigen en te verspreiden.

Pater Johannes Eudes uit Normandië werd eerst priester van het Oratorium, voordat hij zelf de Congregatie van Jezus

en Maria stichtte (de paters Eudisten) en het Instituut van O. L. Vrouw van de Barmhartige Toevlucht, later beter bekend onder de naam Congregatie van de Goede Herder, een klooster van zusters die tot hun taak hadden berouwvolle prostituees steun te bieden.

Behalve door zijn stichtingen werd hij vermaard door vele missies die grote menigten, tot 40.000 personen toe, rond zijn spreekgestoelte deden samenstromen. Toen hij eens preekte over de strengheid van de goddelijke gerechtigheid, werd hij onderbroken door de kreten van toehoorders die schreeuwden: “Genade, o God!” Sinds St. Vincent Ferrier had men geen missieprediker meer gezien die zo’n invloed op het volk kon uitoefenen. Men moest nog vijftig jaar wachten, voordat de stem van de H. Louis-Marie Grignon de Montfort weerklonk.

Wat de H. Johannes Eudes echter het meest typeerde en zijn naam in heel de Kerk bekend maakte, was zijn devotie tot het H. Hart, waartoe hij geïnspireerd werd door de overweging van de geschriften van de H. Gertrudis en St. Franciscus van Sales (vooral diens beroemde “Verhandeling over de liefde van God”).

Voor de H. Johannes Eudes is de devotie tot het H. Hart onafscheidelijk verbonden met de devotie tot wat hij noemt “het bewonderenswaardige hart van de hoogheilige Moeder van God”. Want Maria heeft haar Zoon zijn menselijk hart gegeven. Daaruit volgt dat Jezus en zijn Moeder geheel één zijn in wederkerige liefde en volmaaktheid van leven. Jezus leeft en heerst in zijn Moeder. Hij is haar alles, en alles in haar wordt door Hem bewerkt, Hij is de ziel van haar ziel, het leven van haar leven. Daarom zal de H. Johannes Eudes nooit in het meervoud van “de harten” spreken, maar van “het Hart van Jezus en Maria”, waarin hij het volmaakte voorbeeld van eenheid en heiligheid ziet waartoe elke ziel geroepen is. Ieder mens moet trachten dat voorbeeld met Gods genade na te volgen.

Deze beschouwing laat de door de H. Gertrudis zo heerlijk weergegeven ideale

liefde-eenheid nog beter uitkomen.

Om die devotie onder de mensen te verdiepen en te verspreiden zal de H. Johannes Eudes veel broederschappen stichten ter ere van "het Hart van Jezus en Maria" en de heilige namen van Jezus en Maria. Daarom zal hij ook feestdagen invoeren. Hij zal zelfs het eerste volledige officie samenstellen ter ere van "het Hart van Jezus en Maria", en ook een "Mis ter ere van het H. Hart". Dat alles zal Paus Leo XIII, als die pater Eudes eerbiedwaardig verklaart, ertoe brengen om hem te erkennen als de "bewerker van de liturgische eredienst der heilige Harten van Jezus en Maria". En de H. Pius X zal bij de zaligverklaring van pater Eudes zeggen dat hij de geestelijke vader, de leraar en de apostel van die devotie was.

Nu moeten we nog het nodige zeggen over de volle ontplooiing van die devotie en over het feit dat ze door de hele Kerk erkend wordt. Dank zij de openbaring die de H. Margareta-Maria van Onze Heer ontving, zal zij het bevoorrechte werktuig worden van dat weergalozende werk van barmhartigheid.

Tussen 1673 en 1675 kreeg de H. Margareta-Maria vier grote openbaringen die geleidelijk meer licht verschafte over de theologische betekenis en de geestelijke vruchten van de devotie tot het H. Hart van Jezus. Wij gaan elke verschijning even na en proberen er telkens een belangrijke conclusie uit te trekken.

De eerste vond plaats op 27 december 1673, let wel, op het feest van de Apostel Johannes. Bij die verschijning kreeg de H. Margareta-Maria de genade van een dieper inzicht in de goddelijke liefde. Laten we luisteren naar de heilige zelf: "Eens, toen ik mij voor het H. Sacrament bevond (ik had toevallig wat meer tijd, gewoonlijk werd ik door mijn bezigheden geheel in beslag genomen) en ik overweldigd werd door de goddelijke tegenwoordigheid ... gaf ik mij over aan die goddelijke Geest en leverde ik mijn hart uit aan de kracht van zijn liefde. *Hij liet mij heel lang rusten op zijn goddelijke borst* en openbaarde mij de wonderen van zijn liefde en de onuitsprekelijke geheimen van zijn Heilig Hart. Die had Hij altijd voor mij verborgen gehouden, tot Hij ze mij voor de eerste maal openbaarde".

Dit alles is precies de genade van de mystieke ervaring van de goddelijke liefde, zoals ook de H. Johannes die beleefde, toen hij mocht rusten op de borst van zijn geliefde Meester.

Maar er is méér. Wat Onze Heer eertijds heeft gedaan met de H. Gertrudis, doet Hij ook nu weer. Hij hernieuwt

de wonderbaarlijke ruil van zijn goddelijk hart met het hare: "Daarna vroeg Hij mijn hart. Ik smeekte Hem dat Hij het nemen zou. Hij nam het en legde het in zijn aanbiddelijk Hart, waarin Hij het mij liet zien als een stofje dat in een gloeiende oven verteerd werd. Hij haalde het er weer uit als een vlam in de vorm van een hart en legde het weer op de plaats waar Hij het genomen had, met de woorden: "Ziedaar, mijn welbeminde, een kostbaar onderpand van mijn liefde. Het bergt in uw borst een vonkje van haar vlammen om u tot hart te dienen en u geheel te verteren ...".

De tweede verschijning geschiedde in 1674, op de eerste vrijdag van de maand. Onze Heer toonde toen aan de H. Margareta-Maria zijn aanbiddelijk Hart, het symbool van zijn oneindige liefde. Hij wenste onder dat symbool vereerd te worden en wilde dat het als zodanig tentoongesteld werd:

"Daarna werd mij dit goddelijk Hart voorgesteld op een troon van vlammen, schitterend als de zon en doorzichtig als kristal. Het droeg de aanbiddelijke wonde en was omgeven met een doornenkroon, zinnebeeld van de steken die Hem door onze zonden zijn toegebracht.

Erboven stond een Kruis. Dat betekende dat vanaf de eerste ogenblikken van zijn Menswording, d.w.z. vanaf de vorming van dit heilig Hart, het Kruis erin geplant werd en dat het van de eerste ogenblikken af vervuld was van al de bitterheden die het gevolg waren van vernedering, armoede, smart en minachting. Die zou Onze Heer in zijn heilige Mensheid moeten verduren, heel zijn leven door tot in zijn heilig lijden ...

Hij verlangde vereerd te worden onder het beeld van dat Hart en wenste dat die afbeelding ook tentoongesteld werd."

Bij de derde verschijning op het feest van de Visitatie, de 2^e juli van hetzelfde jaar, verschijnt Onze Heer in zijn heilige Mensheid. Hij toont opnieuw zijn heilig Hart. Hij vraagt om *aanbidding van dat Hart* en ook om *eerherstel en genoegdoening voor zoveel onverschilligheid, ondankbaarheid en minachting van de mensen*. Daartoe verlangt Onze Heer de invoering van een *Heilig Uur* iedere week in de nacht van donderdag op vrijdag, en een *H. Communie van eerherstel* op de eerste vrijdag van de maand.

Tenslotte toont Onze Heer bij de vierde (de grote) verschijning in 1675 onder het octaaf van het H. Sacrament de H. Margareta-Maria zijn H. Hart met de beroemd geworden woorden: "Ziehier het Hart dat de mensen zozeer heeft liefgehad, dat het niets heeft gespaard, ja zichzelf heeft uitgeput en verteerd om

hun zijn liefde te bewijzen. En tot loon ontvang Ik van de meesten slechts ondank door de onverschilligheid en de minachting waarmee ze Mij in dit Sacrament van liefde bejegenen. Maar het meest grieft het Mij dat ook aan Mij toegewijde zielen Mij zo behandelen".

Daarna zal Onze Heer vragen om de invoering van *een liturgisch feest ter ere van zijn Heilig Hart, op de eerste vrijdag na het octaaf van het H. Sacrament*. Onze Heer wil dus dat zijn Kerk door een officiële handeling voldoet aan haar plicht van aanbidding en eerherstel, een plicht die uit zijn verlangen voortvloeit. Het hierboven al vermelde liturgische werk van de H. Johannes Eudes wordt door de vierde verschijning dus wonderbaarlijk bevestigd.

Maar aan de jezuiten, en vooral aan de zalige pater Claude de la Colombière, die op verzoek van Onze Heer de geestelijke leidsman van de H. Margareta-Maria was, komt de eer toe de devotie en de eredienst van het H. Hart krachtig over heel de wereld te hebben bevorderd.

Toch moeten we bijna een eeuw wachten, voordat de Kerk onder Paus Clemens XIII de devotie officieel erkend door, op persoonlijke titel, een feest van het H. Hart in te voeren.

In 1856 werd het feest van het H. Hart over heel de wereld verspreid door Paus Pius IX, die twintig jaar later alle gelovigen aan het H. Hart toewijdde. Daarna, in 1899, kondigde Leo XIII in de Encycliek *Annum Sacrum* de toewijding van heel het menselijk geslacht aan het H. Hart af, en voltrok die ook zelf. Tenslotte bekrachtigde Pius XI in 1938 door zijn Encycliek *Miserentissimus Redemptor* de eredienst van Eerherstel die men aan het H. Hart verschuldigd is, en legde hij de theologische draagwijdte ervan vast.

Conclusie

Ofschoon historisch gezien de devotie tot het H. Hart haar ontstaan en uitgroei vooral te danken heeft aan de verschijningen van Onze Heer aan de H. Margareta-Maria, moeten we toch zeggen dat ze daar niet primair op berust. Zeker, de wensen en de heerlijke beloften van Jezus (de twaalf die U elders in dit tijdschrift kunt lezen) blijven een krachtige stimulans om de devotie tot het H. Hart te beoefenen, maar ze vormen niet het fundamentele motief. Dat motief berust vooral op de heerlijkheid van het Heilig Hart van Jezus zelf, symbool van zijn oneindige liefde voor de mensen. Dat heeft Pius XII prachtig

uiteengezet in zijn Encycliek *Haurietis Aquas* van 15 mei 1956:

“Het is nu duidelijk, eerbiedwaardige Broeders, dat daarvoor (voor de vereering van het H. Hart) een dubbele reden is. De eerste reden, die ook geldt voor de overige heilige ledematen van het Lichaam van Jezus Christus, steunt op het beginsel dat zijn hart als het edelste deel van de menselijke natuur met de Persoon van het goddelijk Woord zelfstandig verenigd is, en daarom recht heeft op dezelfde eredienst van aanbidding waarmee de Kerk de Persoon van de mensgeworden Zoon van God eert. (...)

De tweede reden is bijzonder eigen aan het hart van de goddelijke Verlosser en vraagt speciaal om goddelijke eerbewijzen. Ze steunt op het feit dat zijn hart, meer dan de andere ledematen van zijn lichaam, het natuurlijk teken en zinnebeeld is van zijn onmetelijke liefde voor het menselijk geslacht. In het H. Hart vinden wij, zoals onze voorganger Leo XIII zaliger gedachtenis opmerkte, het symbool, het duidelijk uitgedrukte beeld van de oneindige liefde van Jezus Christus, die ons opwekt om Hem op onze beurt lief te hebben”.

Als wij dus naar vermogen het H. Hart vereren, er ons aan toewijden, dat Hart eerherstel aanbieden, dan beantwoorden wij volledig aan de eindeloze liefde van Onze Heer: een liefde die Hem ertoe bracht om mens te worden, om een leven te leiden zoals wij en ons zo een voorbeeld te geven, om aan het kruis te sterven en ons de buitengewone gave van de Eucharistie te schenken.

Door Jezus Christus in zijn Hart te vereren stellen wij ongetwijfeld een volmaakt godsdienstige daad. Daardoor beantwoorden wij de goddelijke liefde met de onze naar het woord van de H. Johannes: “Wij hebben lief, omdat Hij ons het eerst heeft liefgehad” (I. Joh. 4,19).

Pas als de ziel zich geheel overgeeft aan de goddelijke liefde, pas als er een hartenruil plaatsheeft, een onuitsprekelijk mysterieuze die Onze Heer zelf heeft willen openbaren, dan pas zal er in de ziel gelijkvormigheid ontstaan met het beeld van Gods Zoon, het enig onderpand van het eeuwig leven (vgl. Rom. 8,29).

Laten we dus de rijke genadeschat die door Onze Heer, “rijk aan barmhartigheid”, wordt beloofd, ten volle benutten. Laten we dat met velen doen door onze gezinnen en ons bezit aan zijn Heilig Hart toe te wijden. De priesters van de Broederschap staan daartoe geheel te uwer beschikking.

R. de Merode + pr.

De toewijding van de gezinnen aan het H. Hart van Jezus

In vurig-katholieke gezinnen is het een vrome traditie de intronisatie te laten verrichten van het H. Hart, opdat dit de ziel zal zijn van het gezin en het zal beschermen. Maar waar komt die gewoonte vandaan? En waarom is ze tegenwoordig zo belangrijk?

De ketterij van de moderne wereld

Volgens de historici is de “moderne geschiedenis” de periode die begint met de renaissance, het tijdsgewricht tussen de 14^e en de 15^e eeuw. Die indeling is (misschien onbewust) zeer scherpzinnig, want ze duidt een werkelijkheid met verreikende gevolgen aan: de nieuwe mens die aanspraak gaat maken op *autonomie* (onafhankelijkheid van de Schepper). De kunst gaat zich op de mens richten, de wetenschap op de wereld. (science is for power, zei Locke: wetenschap wil macht). De vorst is er alleen nog maar op uit, zijn gebied te doen groeien en machtig te maken. Wat men in die tijd “humanisme” noemde, heet tegenwoordig “revolutie”. Het is dezelfde werkelijkheid. Er gaat door de mensheid een rilling van begeerte, als ze de oude slang hoort sissen: “ge zult zijn als God”.

Waar is bij dat alles de plaats van God, van onze Verlosser Jezus Christus? Van de ene generatie op de andere, naarmate de nieuwe geestesgesteldheid de mensen in haar greep kreeg, werd de godsdienst, de bron en het middel om God te behagen, nog maar bijzaak. De welvarende burger van 1800 in Engeland

sprak met een schouderophalende glimlach van “het departement voor godsdienstsaken in het kabinet van zijne genadige Majesteit”.

Vaticanium II heeft die mentaliteit, waarmee het christenvolk stilletjes aan was besmet, officieel en met luid trompetgeschal doen doordringen in het dogma, het canoniek recht en de liturgie.

Waar is het geneesmiddel? Men geneest geen zieke die zijn ziekte koestert. We kunnen een ezel die geen dorst heeft niet doen drinken. Onze Heer zegt in het Evangelie: “Geef het heilige niet aan de honden en werpt uw paarden niet voor de zwijnen” (Mt. 7,6). We moeten de harten weer voor Christus winnen.

Als Onze Heer Jezus Christus voor een christen, voor een gezin, voor heel de natie de grond van het bestaan geworden is, krijgen de essentiële waarden als vanzelf hun plaats terug en verliest de dwaling haar verleidelijke macht.

Het door Onze Heer op aarde uitgezaaide bovennatuurlijke leven is nog altijd hetzelfde als dat van de apostelen. En de middelen om het te verkrijgen, te bewaren en te doen groeien zijn ook altijd dezelfde. Maar de ziekten die dit leven bedreigen en ook de methodes om zich ertegen te verweren, wisselen met de tijd.

Het grote, het enige echte geneesmiddel tegen de ketterij van de moderne wereld is eigenlijk de devotie tot het H. Hart, een devotie niet alleen voor ieder mens afzonderlijk, maar ook zoveel mogelijk voor de gemeenschappen. En de eerste gemeenschap waarin het Hart van Jezus moet heersen, is het gezin. Als Hij heerst, volgt de rest vanzelf.

Pater Mateo (midden) in Seoul, 1936

Pater Mateo (1875-1960), de apostel van de Intronisatie van het H. Hart in de gezinnen

Pater Mateo Crowley-Boevey is geboren in Peru. Na zijn priesterwijding in 1898 wijdt hij zijn zorgen aan armen en zieken. Al heel gauw wordt hij verteerd door de ijver van Gods glorie, die hij overal verkondigt, omdat hij de muren van de tempel ziet wankelen. Hij probeert een universiteit te stichten in Valparaiso, richt er een rechtsfaculteit op en zorgt voor de financiering, de leiding en het werven van studenten. Daar hij een geboren redenaar is, preekt hij overal missies voor zijn confraters. Toen een aardbeving een groot deel van de stad verwoest heeft, put hij zich dag en nacht uit om de slachtoffers te helpen en ... zakt daarbij ineen: zenuwzinking waarmee een hartaanval gepaard gaat. Specia-

listen verklaren beslist: ongeneeslijk, de patiënt kan misschien nog enkele maanden leven. Alle werk wordt hem verboden. Pater Mateo ziet zich gedwongen om rust te nemen, maar staat sceptisch tegenover de medische diagnose. Daarom vraagt hij zijn superieuren verlof om in Rome te gaan promoveren tot doctor in de theologie. Zo zal hij zijn tijd niet verliezen met gedwongen nietsdoen. Dat verlof krijgt hij. Hij wil ook even aanlopen te Paray-le-Monial om, als hij niet zou genezen, de genade van een heilige priesterdood af te smeken.

Toen hij voor het altaar van de verschijningen¹ aan het bidden was, voelde hij in zijn lichaam iets als een hevige en toch aangename schok. De permanente druk op zijn borst en de uitputtende zenuwspanning waren verdwenen: hij was genezen. Tegelijk begreep hij plotseling de wil van Onze Heer Jezus Christus, waaraan hij door driftig heen en weer geloop had menen te voldoen. "Die

avond, zei hij, heb ik het plan opgevat om de wereld gezin na gezin te herwinnen voor de liefde tot het Hart van Jezus."

Dezelfde avond nog ontwierp hij zijn program: het apostolaat om het H. Hart in de gezinnen te brengen. "Ik meende op dat ogenblik een heel vertrouwd licht te zien, met daarachter de wereldwijde overwinning waardoor de uitdrukkelijke belofte aan de H. Margaretha Maria zou worden verwezenlijkt".

Toen pater Mateo was aangekomen in Rome, waar hij voor de studie naartoe gestuurd was, wist hij een audiëntie te verkrijgen bij de H. Pius X. Plotseling kon hij zich niet meer inhouden en vroeg hij: "H. Vader, geef mij verlof om apostel te zijn van het H. Hart. Ik zou willen gaan werken om de wereld, gezin na gezin, voor dat Hart te veroveren".

"Nee, mijn zoon".

"Maar, Heilige Vader, het is geen bevlieging. Ik voel in mijzelf, zonder eraan te kunnen twifelen, dat het een speciale roeping is, dat het H. Hart dat van mij verwacht".

"Nee, mijn zoon," hernam de H. Pius X met die raadselachtige glimlach die hem zo eigen was. Hij deed pater Mateo opstaan, strekte zijn armen naar hem uit en zei: "Ik beveel het u, hoort u? Ik geef u niet alleen mijn toestemming, maar gelast u, uw leven te wijden aan dat werk voor het zielenheil van de mensen. Een prachtig werk. Wijd er heel uw leven aan".

Pater Mateo zou nog vele jaren diep in zijn hart bang blijven dat hij het slachtoffer was van zijn fantasie. Maar de resultaten van zijn gezinsapostolaat, die eerst menselijkerwijs gesproken onmogelijk leken, verdreven zijn laatste twijfels. Na de H. Pius X waren ook Pius XI en Pius XII niet karig met aanmoedigingen.

Wereldomvattend apostolaat

In zijn geschriften geeft pater Mateo het beoogde doel duidelijk aan: het herstel van de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus over de maatschappij. Het specifiek middel is niet minder duidelijk: gezin na gezin proberen te bereiken. Men tracht de gezinnen te doordringen van de geest van het Evangelie en door de gezinnen de hele maatschappij.

Tijdens het leven van de apostel hebben miljoenen gezinnen het H. Hart ontvangen als de Koning van hun haardsteden. Ontelbare bisschoppelijke goed-

keuringen in vijf continenten getuigen ervan, dat dat apostolaat wereldomvat- tend en doeltreffend is.

Pater Mateo, opgetogen door de overvloedige vruchten van zijn werk, noemde het "het Pinksteren van de genade". Helaas, het kreeg de genadeslag door het andere, nieuwe "pinksteren" van Vaticanum II. Dat concilie slaagde erin, alle missionaire krachten van de Kerk te doen verschrompelen, onvruchtbaar te maken en te verlammen.

Katholieken, wij moeten gaan heroveren, of er ons bij neerleggen dat we uitsterven. Wij moeten wegen vinden om ondanks de zonden, de hoogmoed en de ondankbaarheid van de mensen van het H. Hart genade te verkrijgen. De vesting is tijdelijk overspoeld, de herovering is een strijd van kleine actiegroepen. Het apostolaat van pater Mateo, dat hebben we in onze tijd nodig.

De ambassadeur van Peru verzocht Pius XI met aandrang, pater Mateo tot aartsbisschop van Lima te benoemen. De Paus antwoordde fijntjes: Die man is geschapen voor stoutmoedige stoot-troep-acties. Wij mogen hem niet opsluiten in het garnizoen van een fort. Zijn roeping is, missionaris te zijn.

Het laatste bastion in de maatschappij

Als het laatste bastion standhoudt, kunnen wij goede hoop hebben. Dat bastion is het gezin. De maatschappij is geen abstract iets. Ze bestaat concreet in de personen waardoor ze gevormd wordt. Maar een agglomeraat van losse individuen die egoïstisch naast elkaar leven, is slechts een menigte, geen maatschappij. De samenbindende factor waardoor de maatschappij ontstaat is *het offer*. Er is geen menselijke maatschappij dan wanneer iedereen en allen, impliciet of niet, willen samenwerken voor het algemeen welzijn, zelfs ten koste van het onmiddellijk-eigen voordeel. Dat achterstellen van de eigen verlangens bij het algemeen welzijn gebeurt door de vorst of de wet. Het offer kan zelfs het hoogste goed zijn dat men in deze wereld bezit: het eigen leven voor de gemeenschap, in geval van een onrechtvaardige aanval bijvoorbeeld.

Is de gemeenschapsband dan een last, een stuk ontbering, een verlies voor de leden? Neen, want wie door zijn offervaardigheid een echt lid wordt van een gemeenschap, krijgt van die gemeenschap veel meer terug dan hij gegeven

heeft. De mens is een afhankelijk wezen. Voor zijn bestaan hangt hij zelfs af van de vroegere wil van zijn ouders die hem verwekt hebben. Hij is afhankelijk geweest van hun liefde, hun zorgen, hun opvoeding. Later zal hij voor de voltooiing van zijn verstandelijke, lichamelijke en zedelijke ontwikkeling afhankelijk van de maatschappij. Die maatschappij is niet zomaar een contract voor de materiële welvaart. Zonder de banden van het gemeenschapsleven is de deugd moeilijk te kennen en te beoefenen. Het zou moeilijk zijn om zonder die banden juist te oordelen, want daarvoor moet men geconfronteerd worden met het oordeel van anderen en vooral met praktische verworvenheden. Een welgevoede, maar in een isoleercel opgesloten mens wordt gewoonlijk krankzinnig. Ontwortelden komen gemakkelijk tot een losbandig en misdadig leven. Het menselijk wezen kan alleen maar door het leven in de gemeenschap de volmaaktheid bereiken. Het doel en de bestaansreden van de maatschappij is dan ook: in de natuurlijke orde voorwaarde zijn voor de uitstekende ontwikkeling van haar leden, voor zover zij die kunnen bereiken.

De maatschappij is er om haar leden te vervolmaken en, met de hulp van de katholieke Kerk, hen te heiligen. Maar men gaat de maatschappij binnen door de deur van het offer.

De mens begint in het gezin. Hij wordt, wat de menselijke orde betreft, volwassen in de maatschappij, waarvan de eerste aanzet de gezinnen zijn. De mens is iemand die altijd in schulden steekt, omdat hij altijd meer krijgt dan hij gegeven heeft. Zelfs het leven dat hij eventueel in de oorlog zou geven, heeft hij gekregen. Hij heeft het zichzelf niet gegeven. De mens is dus geen kleine, autonome god. Hij is een bedelaar. Die afhankelijkheid waarin hij vanaf zijn kinderjaren leeft is een levende catechismus die hem leert, hoe afhankelijk hij is van zijn Schepper en hoe zijn schuld bij God nog veel groter is. Door dat offer dat gezinnen en gemeenschappen samensmeedt, wordt de mens niet kleiner. Hij wordt erdoor verrijkt. Zo krijgt de mens een vaag idee van het geluk dat het aan God gebrachte offer wel moet brengen.

Als Onze Heer Jezus Christus onder de mensen komt om ze te leren binnentreden in de gemeenschap met God en om in hen het bovennatuurlijk leven te doen groeien, dan schrijft Hij het geschapen wezen dezelfde grote grondwet voor (de wet van het offer): "Als iemand

zijn vader, zijn moeder, zijn huis en zijn akker om Mij prijsgeeft, zal hij, zij het ook met vervolgingen, in dit leven het honderdvoudige ontvangen, en in de toekomstige wereld het eeuwige leven" (Mc. 10.30). "Als de graankorrel niet sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, brengt hij veel vruchten voort" (Joh. 12.24). En ook nog: "Als wij voor de wereld sterven met Christus, zullen wij met Hem verrijzen" (vgl. Rom. 6, 1-23).

Zo zijn eerst het gezin en dan het gemeenschapsleven een levende catechismus. Wie de kinderliefde beoefent voelt instinctmatig wat hij God verschuldigd is. De gemeenschap van de uitverkorenen lijkt op het gezin.

Een genot-maatschappij

De maatschappij krijgt dus langzaam aan gestalte rond de gezinnen. Wat het kind in zijn gezin heeft geleerd, zal het later in de maatschappij uitdragen. De maatschappij zal ordelievend of vol kritiek zijn, beschaafd of losbandig, vasthoudend of toegeeflijk, moedig of lui, gelovig of ongelovig al naar gelang de goede of de slechte kwaliteiten, de deugden of de gebreken die zich in de gezinnen ontwikkelen.

Ook Lucifer wil over de schepping heersen. Dat kan hij alleen maar, als de mensen die zijn geest van hoogmoed en verzet aannemen, het vrij willen. Het Evangelie leert ons dat hij dat probeert te verwezenlijken tot het einde van de wereld toe. Listig en vasthoudend probeert hij onvermoeid de stukken op het schaakbord van de wereld te verschuiven om zo alles in wanorde te brengen. Om dat te bereiken moet hij van de offer-maatschappij een genot-maatschappij maken. Het bederven van de wetten is daartoe niet voldoende, het gezinsleven moet kapot. Over heel de wereld, in elk land en in de internationale raden, wordt de ontwrichting geprogrammeerd:

- de verwijdering tussen de echtgenoten door de zucht naar genot (anticonceptie, abortus);
- door propaganda en het suggereren van een leven onder dwang ('t is slavernij...) wordt de vrouw gebracht tot afkeer van de opvoeding der kinderen;
- door activiteiten onder en na schooltijd (sport op zondagmorgen) legt men hoe langer hoe meer beslag op de kinderen;
- men probeert de jongeren aan te zetten om ongehuwd samen te leven (minder belasting);

"Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u verkwikken."

- de kinderen worden opgehitst om zich los te scheuren van hun ouders (de verklaring van de rechten van het kind);
 - het egoïsme van de man wordt geprikkeld (sexualiteit, toerisme met sexuele omgang); enzovoorts.

Want zelfs het rotte gezin is nog een rem. Tegenwoordig heeft men het niet alleen gemunt op de deugden van het gezin, maar op het bestaan ervan!

De machteloosheid van het goede

Katholieke geschiedschrijvers vragen zich af, hoe tussen 1880 en 1905 een land waarvan de bevolking voor 90 % gedoopt was (Frankrijk), er zich bij heeft kunnen neerleggen dat de kloosterlingen werden verbannen, de kloosters werden verkocht en de kerkelijke goederen in beslag genomen werden, tot de stipendia voor de Missen toe! Hoe heeft het land passief kunnen instemmen met de registratie van de katholieken in de

administratie, met het uitrukken van het leger tegen ongewapende kloosterlingen en voor hun kerken samenstromende katholieken?

Ja, hoe dat te verklaren? Men beweert dat Leo XIII en de katholieke leiders onhandig hebben gemanoeuvreerd. Men wijst op de invloed van de vrijmetselarij. Dat mag allemaal waar zijn, maar 't is niet voldoende. De katholieken waren niet machteloos. Katholieke afgevaardigden die in 1905 in de Kamer protesteerden tegen nieuwe willekeur waardoor katholieke scholen werden getroffen, kregen van Jaurès het scherpe antwoord: "Katholieke heren, zwijgt! Want als wij, socialisten, uw kerken, uw verplichte zondagsbijeenkomsten en het grote aantal van uw leden hadden, waren wij in Frankrijk heer en meester".

Waarom die machteloosheid van het goede en die brutaliteit van het kwade? Het juiste antwoord is: omdat de gezinnen niet deugden. Vanaf 1870 tuimelde het geboortecijfer in Frankrijk naar beneden. Zelfs op het platteland hadden

de gezinnen gemiddeld nog maar twee of drie kinderen. Het voorbeeld van tegennatuurlijke praktijken in het huwelijk kwam van de leidende klassen en kreeg zo ingang bij het volk. In het geniep en geruisloos werden de gezinnen haarden van doodzonde. "Als er maar één kalf in de wei loopt, wordt het vetter", zeggen de Normandische boeren die geld oppotten en de erfenis niet willen verdelen.

Uiterlijk blijft men netjes in de omgang met de pastoor, maar voortaan is hij de vijand. Men laat hem graag voelen dat hij moet zwijgen, als hij een rustig leven wil leiden. Het arbeidersmilieu is nog kwetsbaarder: ontworteld, slecht behuisd, afgesneden van de priester wordt het door heel wat werkgevers tot een immoreel leven gebracht. "Waarom hebben ze zoveel kinderen", zei een fabrieksdirecteur in 1905. "Dat is slechte handelswaar".

Eén voor één

Politieke handigheden of mooie woorden hebben geen baat gebracht. We moeten eerst de geest van offervaardigheid terugbrengen in de gezinnen. We moeten ze weer winnen voor Christus en dat met bovennatuurlijke middelen.

"Wij willen de gezinnen doordringen van de liefde tot het H. Hart van Jezus. Als Jezus op de wortels is geënt, zal heel de boom Jezus-Christus worden" (pater Mateo in 1915).

We mogen niet vergeten dat de Verlossing van het menselijk geslacht in en door een gezin begint: Jezus, Maria, Jozef.

Het rijk van Jezus Christus moet in de gezinnen beginnen, één voor één.

Alle houthakkers weten, hoe ze het bij koud en regenachtig weer moeten aanleggen om vuur te maken met sprokkelhout. Het heeft geen zin te beginnen met een grote stapel. Een "massa-actie" is niet effectief. Er moeten droge twijgen worden gezocht. Die moeten op de juiste wijze opeengelegd worden. Men moet rekening houden met de wind en ze één voor één aansteken. Een tijdrovend en ontmoedigend werk met eerst weinig resultaat. Maar dan, langzaam aan, vat het hout vuur. Weldra kunnen er, zonder dat men zich hoeft te bekommeren om de windrichting, hele takken op. Die vatten vlam. Alles wat dichterbij komt, wordt ondanks de kou en de vochtigheid verzengd. Maar men is heel klein begonnen, twijgje na twijgje...

De intronisatie van het H. Hart in de gezinnen

Het uiteindelijke doel van de intronisatie van het H. Hart is, dat Jezus over alle harten heerst en dat het denken en doen van het gezin op Hem gericht zijn.

Jezus wordt overal verjaagd. In pers en televisie en op straat wordt Hij bespot of gehaat. Zelfs in de kerken is Hij vaak de grote afwezige. Hij doet hoogstens nog dienst als reservewiel voor de kar van de mensenrechten.

Als Hij voorbijkomt, gaan de deuren dicht en valt er een verlegen stilte. Beste lezers, dat hebt u toch ook meegemaakt, niet? Jezus klopt aan bij een goed, waardig en respectabel lezer van de Figaro.

“Maar, Heer, wees toch wat voorzigtiger. Ziet U niet dat uw aanwezigheid me in opspraak brengt? Die gaat me kritiek en spot kosten. Goede relaties zullen hun deur voor me sluiten. Mijn carrière zal er misschien onder lijden. Kijk, neem die 200 francs en ga logeren in een hotel. Daar bent U goed onderdak”.

Jezus klopt aan bij een strijdvaardig activist.

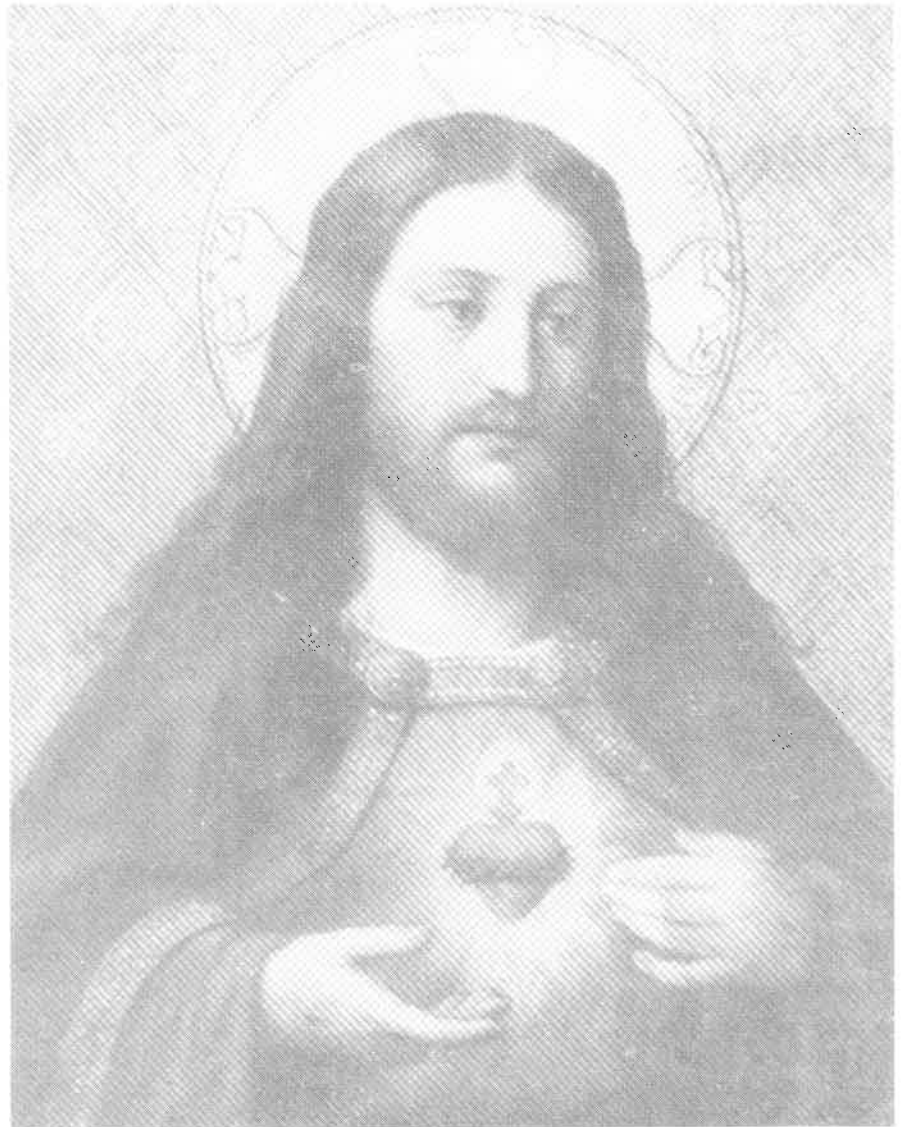
“O, bent U het? Ja, ik heb van U gehoord. Hoe kwam U er toch toe U te laten kruisigen! En wat ziet U eruit! Gelukkig maar, dat men zich nu bezighoudt met het sociale vraagstuk, met de milieubescherming en de rechten van de mens. De tijd van het vroom gedoe is definitief voorbij. Wij zijn tegenwoordig de wereld van morgen aan het bouwen. Neem U me niet kwalijk, maar ik heb haast. Dank U wel voor Uw bezoek.”

Zie, Hij komt ook bij u aankloppen. Hoe zal Hij ontvangen worden? U aarzelt om open te doen? U denkt: Hij heeft 't al zo zwaar, er is zoveel dat in ons christelijk leven te wensen overlaat. En wij kunnen Hem maar weinig aanbieden. Hoe zouden wij onze zorgen en lasten durven tonen?

Maar juist daarom moet U opendoen! Juist daarom komt Hij. Hij is de oplossing van die zorgen, die lasten, die onoplosbare problemen die soms de huiselijke sfeer bederven. Geef van ganser harte het weinige dat U hebt. Hij zal U in staat stellen om nog meer te geven.

Bethanië

Pater Mateo vertelde graag, hoe Jezus de eerste keer was ontvangen bij Lazarus in Bethanië. Hij had zelf aan de deur geklopt. Noch Martha, noch Lazarus

Hart van Jezus, zoenoffer voor onze zonden

wilden hem gastvrijheid weigeren. Hij werd terughoudend-beleefd ontvangen. Hij kende de omstandigheden waarin het gezin verkeerde: de zus van Martha heeft het dorp verlaten en is berucht. Er wordt in Bethanië over haar gesmoesd. Na het schandaal heeft het gezin van Lazarus zich langzamerhand van de buitenwereld afgesloten. En toch gaat Onze Lieve Heer nog dat huis binnen?

Jezus zei weinig. Onder de maaltijd maar een paar eenvoudige wenken die tot het hart spraken. Lazarus stond op het punt om uiting te geven aan zijn verdriet. Hij had er niet de moed toe, maar toen de Heer vertrok, fluisterde hij schuchter: “Meester, als ge weer in het dorp komt, loop dan bij ons aan. Er is plaats. We zijn heel eenzaam.” Jezus heeft geglimlacht.

Drie maanden later hoorden ze een week tevoren dat Hij zou komen. Voor het geval dat Hij misschien zou overblijven, maakten ze hun huis netjes gereed. Lazarus durfde niet om de eer

vragen, maar toen Jezus die avond voorbijkwam, stond hij in de deuropening. En Jezus kwam binnen. Het gesprek werd openhartiger. Ze bleven lang op, want Lazarus en Martha gaven zonder enige terughouding uiting aan het leed dat hen al zo lang kwelde: Maria, de schande van de familie! De verre oorzaken in haar opvoeding, de vergeefse pogingen om haar te weerhouden, haar op het rechte pad terug te brengen.

Ook nu sprak Jezus heel weinig, maar zij voelden zich verlicht en opgelucht. Toen men voor het slapengaan het avondgebed bad, kregen ze de indruk dat er in hun hart een allang gestorven vertrouwen weer ontwaakte.

‘s Morgens deed Lazarus de Heer met enkele korte woorden uitgeleide. Toen raapte hij de moed bijeen en zei: “Meester, zou U altijd bij ons willen komen, als U ons dorp bezoekt? Wij wachten op U”. Jezus beloofde het.

De derde keer was 't een feest. In Bethanië moest men met verwondering

vaststellen dat Lazarus en Martha weer lachten en levenslustig werden. Zelfs het huis kreeg een ander tintje en zag er fleurig uit. Als Jezus er niet vertoefde, was het niet meer zo leeg als vroeger. Mensen met zorgen en verdriet kwamen, onder voorwendsel de raad van Jezus (waardoor Lazarus en Martha zo vlug veranderd waren) nog eens te horen, hun hart bij hen uitstorten. Ze wisten wel dat Lazarus zelf te veel geleden had om achter hun rug spottend te lachen met hun tegenslag. Merkwaaardig, het dorp scheen geleidelijk aan te veranderen. Als Jezus kwam, verdrongen allen zich om Hem heen, alsof Hij een familielid was. Maar de gelukkigsten waren Martha en Lazarus, want Hij had beloofd dat Hij, telkens als Hij Betanië bezocht, bij hen de nacht zou doorbrengen.

Op het einde van de avond barstte Martha in tranen uit: "Heer, U moet ons Maria terugbrengen. Wij hebben alles geprobeerd, maar zij blijft in Magdala een leven van ontucht leiden". Onder het avondgebed dachten de drie vooral aan die altijd open wonde. De volgende dag, bij het vertrek, zei de Meester glimlachend: "Kom, Ik beloof het u, Maria komt terug".

Enige maanden later fluisterde men in het dorp dat er in Betanië een vrouw gekomen was met een karavaan. Zonder iemand iets te zeggen was ze naar het kerkhof gegaan en daar lag ze nu al twee uur te snikken op een graf. "Raad eens op welk graf? Op het graf van de vrouw van Lazarus, die kort na het weglopen van de dochter, de veelbesproken Maria van Magdala, van verdriet gestorven is. Kijk, daar loopt ze de straat in. En ... zie je wel, ze gaat naar het huis van Lazarus. Zou 't ...?"

Toen Jezus voor de vierde keer kwam, was men niet op tijd verwittigd. Er waren minder bloemen en plichtplegingen. De arme Martha moest in de keuken wonderen doen om het nodige klaar te maken, want ook de apostelen werden verwacht. Daar stond Lazarus op, daarvoor had hij de schuren laten opruimen. Maar al waren er minder plichtplegingen, iedereen hilde van vreugde: het Heilig Hart had definitief zijn intrek genomen in dit huis en Hij heerste er. En Hij begon ook te heersen in Bethanië.

Een goddelijk stempel

De intronisatie van het Heilig Hart in de gezinnen is een blijvend iets, geen voorbijgaande beschikking. Ze moet ertoe leiden dat alle daden en alle uitingen van genegenheid een bovennatuur-

lijk en goddelijk stempel krijgen.

Onze Heer Jezus Christus is werkelijk mens met een ziel, een lichaam en gevoelens die menselijk zijn. Maar Hij is ook werkelijk God en al zijn daden zijn goddelijke daden, de goddelijke volmaaktheid waardig.

Al de door God gewilde natuurlijke banden die het gezin verenigen moeten evenals bij Onze Heer Jezus Christus bovennatuurlijke akten van liefde worden, menselijk en goddelijk.

Jezus moet niet alleen in het gebed worden aangeropen, maar in alle daden, in vreugde en verdriet. Dan wordt het gezin een haard van bovennatuurlijke liefde waarvan de warmte steeds verder uitstraalt.

Een moeder die zich voor haar kinderen opoffert en in dat offer haar geluk vindt, begrijpt bij het beschouwen van het kruisbeeld, hoe Onze Heer met groot verlangen kon wensen zijn bloed te vergieten om de hemel te openen voor de uitverkorenen. Zij kent de waarde van de nederigste vormen van haar plichten van staat voor God.

De man die verantwoordelijk is voor het geluk van vrouw en kinderen, denkt dat hij door zijn inspanning en verantwoordelijkheid het voorbeeld volgt van Onze Heer, de Bruidegom van de Kerk en het Hoofd van het mystiek Lichaam. En als hij voelt, hoezeer hij de genegenheid en de tederheid van zijn echtgenote nodig heeft om uit die bronnen kracht te putten, zal hij vermoeden waarom het H. Hart zo verlangt naar de liefde van de gelovigen, voor wie Het zijn bloed vergoten heeft.

Als de kinderen tenslotte gehoorzaam en respectvol en van ganser harte iets van de van hun ouders verkregen weldaden proberen terug te geven, tonen ook zij dat ze iets begrijpen van de gehoorzaamheid van Jezus, die zei: "Mijn voedsel is, de wil te doen van mijn Vader".

Gelukkig zijn de gezinnen waarin het H. Hart heerst. Ze zullen in dit leven honderdvoudig beloond worden en in het komend leven de eeuwige zaligheid verkrijgen.

Hoe geschiedt de Intronisatie?

Men vraagt een priester om de plechtigheid te verrichten in tegenwoordigheid van heel het gezin.

De vader moet, als hij er niet bij wil zijn, als hoofd van het gezin minstens instemmen met die ceremonie. Zonder

zijn instemming kan er slechts een individuele toewijding van de gezinsleden aan het H. Hart plaatsvinden.

Een mooi H. Hartbeeld moet in huis de ereplaats krijgen.

Al de gezinsleden moeten er zich toe verplichten, voortaan een christelijk leven te leiden.

Het is passend, ook door een klein feestje uiting te geven aan ieders blijdschap en aan het eerlijk verlangen om Jezus in huis te ontvangen.

Men moet de gewoonte aannemen om iedere avond samen voor het beeld van het H. Hart het avondgebed te bidden met een kort gebed dat aan de toewijding herinnert.

Wie kan, laat iedere eerste vrijdag van de maand een heilig uur volgen (een gezamenlijke meditatie) om het vertrouwelijk contact met het Hart van Jezus levend te houden.

Conclusie

Luister na Jezus, die u zegt: Open de deur van uw huis en:

1. Ik zal u de genade van staat schenken die u nodig hebt;
2. Ik zal vrede brengen in uw gezinnen;
3. Ik zal u troosten in al uw verdriet;
4. Tijdens uw leven en vooral in het uur van uw dood zult u in mijn Hart een veilige toevlucht vinden;
5. Ik zal al uw werk overvloedig zegenen;
6. Zondaars zullen in mijn Hart de bron en een oceaan van barmhartigheid vinden;
7. Lauwe zielen zullen vurig worden;
8. Vurige zielen zullen spoedig een grote volmaaktheid bereiken;
9. Ik zal de huizen waarin mijn hart is geplaatst, zegenen;
10. Ik zal de priesters de gave schenken om de meest verstokte herten te treffen;
11. De namen van hen die deze devotie verspreiden, zullen in mijn Hart gegrift worden, en ze zullen nooit worden uitgewist;
12. De overvloedige barmhartigheid van mijn Hart en zijn almachtige liefde zullen aan allen die negenmaal achtereen op de eerste vrijdag van de maand communiceren, de genade van de eindvolharding schenken.

Abbé Philippe Marcille

¹ De verschijningen van het H. Hart aan de Zuster Margareta Maria Alacoque te Paray-le-Monial in de jaren 1673/1675 waren aanleiding van de grote uitbreiding van de H. Hart verering.

Over het algemeen eerherstel verschuldigd aan het H. Hart

Encycliek *Miserentissimus Redemptor* (8 mei 1928) van Z.H. Paus Pius XI

(Vertaling ontleend aan P. Zeij S.J. *Gemeenschappelijk Eerherstel*)

Inleiding

Jezus Christus zal zijn Kerk altijd blijven bijstaan

Nadat onze allerbarmhartigste Verlosser aan het kruishout voor het mensdom het heil had bewerkt, wilde Hij alvorens tot zijn Vader op te stijgen, zijn apostelen troosten en sprak: "Ziet Ik blijf altijd bij u, tot aan het einde der wereld" (Mt. 28, 10). Dit zo verblijdende woord is de bron van al onze hoop en gerustheid; en het komt ons, Eerbiedw. Broeders, als vanzelf in de gedachte, zo dikwijls wij van deze om zo te zeggen, hoge wachttorens, onze blik laten gaan zowel over de gehele menselijke maatschappij, die aan zoveel kwalen en ellenden lijdt, alsook over de Kerk zelf, onophoudelijk ten prooi aan aanvallen en hinderlagen. Want, gelijk die goddelijke belofte in den beginne de terneergeslagen gemoederen van de Apostelen opbeurde, en hen daarna ontgloeide en ontvlamde om het zaad van de evangelische leer over de hele wereld uit te strooien, zo heeft diezelfde goddelijke belofte ook later de Kerk tegen de poorten der hel ter overwinning gevoerd.

Zeër zeker, onze Heer Jezus Christus liet zijn Kerk nooit alleen; maar méér nabij toch was zijn hulp en bijstand, naarmate zij met ernstiger gevaren en moeilijkheden te kampen had; doordat dan namelijk de goddelijke Wijsheid, wier "kracht zich uitstrekt van het ene uiteinde tot het andere, en alles ten beste schikt" (Wijsh. 8,1), de middelen verschafte die aan de eis van tijden en toestanden bij uitstek beantwoorden.

Een bewijs ervan vandaag de dag: de verering van zijn H. Hart

En ook in de jongste tijden "is de Hand des Heren niet verkort" (Is. 59,1), vooral toen een dwaling binnendrong en zich sterk verspreidde, waardoor het te vrezen viel, dat zij in zekere zin de bronnen van het christelijk leven zou doen opdrogen, daar zij de mensen van de liefde tot God en de vertrouwelijke omgang met Hem aftrok.

Hierover heeft onze liefdevolle Zaligmaker, toen Hij aan de H. Margaretha Maria Alacoque verscheen, zich beklagd, en vervolgens duidelijk aangegeven, wat Hij van de mensen tot hun eigen welzijn verwachtte en wilde.

Daar dit echter sommige gelovigen wellicht nog niet bekend is, anderen dit verwaarlozen, willen wij u, Eerbiedw. Broeders, enkele woorden zeggen over de plicht van een passend eerherstel, waartoe wij tegenover het Allerheiligst Hart van Jezus gehouden zijn; en wel met de bedoeling, dat ieder van u, hetgeen wij u mededelen, met zorg aan zijn kudde zal leren, en haar moge aansporen het ook in beoefening te brengen.

Eerste deel

Voortreffelijkheid en algemene vormen van de verering van het H. Hart

1. Het Heilig Hart van Jezus als reddingsteken

Onder al de blijken der oneindige goedheid van onze Verlosser schittert vooral het feit uit, dat de liefde van

God, toen die der gelovigen begon te verflauwen, ons zich zelf als onderwerp van een bijzondere verering aanbood, en de schatten van Christus' liefde zich wijd ontsloten in de verering van het Allerheiligste Hart van Jezus "waarin alle schatten verborgen zijn van wijsheid en kennis" (Coloss. 2,3).

Want, gelijk God eenmaal wilde, dat bij het verlaten van de ark van Noë, "een regenboog verschijnend in de wolken" (Gen. 9,13) ten teken van vriendschap voor het menselijk geslacht heerlijk straalde, - zo heeft in de veelbewogen dagen der latere tijden, toen het Jansenisme, de meest bedrieglijke van alle ketterijen, binnensloop, vijandig aan de liefde tot God en de kinderlijke gezindheid jegens Hem, daar het een God predikte, die méér te vrezen was als onverzoenlijke Rechter, dan te binnemen als Vader, - onze beminnelijke Verlosser zijn Hart als een banier van vrede en liefde geheven, en dit aan de volkeren getoond, als voorteken van de zekere overwinning in de strijd.

Vandaar heeft dan ook onze voorganger Leo XIII, roemrijker gedachtenis, vol bewondering voor de grote geschiktheid van de devotie tot het H. Hart, niet gearzeld in zijn encycliek *Annum Sacrum* te verklaren: "Toen de Kerk in de eerste tijden van haar bestaan gebukt ging onder het juk der Caesars, verscheen hoog aan de hemel aan een jeugdige keizer het kruis als voorbeduiding en aankondiging van de komende schitterende overwinning. Ziet, een ander teken, goddelijk en veelbelovend, vertoont zich heden aan ons oog: het Allerh. Hart van Jezus, waarboven het kruis in felle schittering van vlammen. Dáárop moet alle hoop gevestigd, dáárvan

moet de redding van de mensen worden afgebeden en verwacht."

De H. Hartdevotie is de samenvatting van de gehele godsdienst en het richtsnoer van het volmaakte leven

En dit terecht, Eerbiedw. Broeders; want is niet in dit teken vol belofte, en in de godsvrucht, die daaruit voortvloeit, het kort begrip van de gehele godsdienst, ja zelfs het richtsnoer van een volmaakter leven vervat? Deze godsvrucht immers voert de geesten sneller tot een innige kennis van Christus onze Heer en beweegt ook de harten met groter kracht, Hem vuriger te beminnen en van meer nabij te volgen. Niemand moet er zich dan ook over verwonderen, dat onze voorgangers deze uitstekende godsvrucht voortdurend zowel tegen de aantijgingen van lasteraars hebben beschermd, als haar ook met de hoogste lofprijzingen verhieven en met vuriger ijver bevorderden, volgens de eis van tijd en omstandigheden.

2. Verspreiding van deze devotie

Volgens Gods plan en welbehagen nam de vrome gezindheid van de gelovigen jegens het H. Hart dagelijks toe. Vandaar dat overal godsdienstige genootschappen werden opgericht om de verering van het H. Hart te bevorderen en ook de gewoonte ontstond om volgens Jezus' verlangen de H. Communie op elke eerste vrijdag van de maand te ontvangen, een gebruik dat nu algemeen verspreid is.

A. De toewijding

Doch, onder al wat eigen is aan de verering van het H. Hart, treedt vooral naar voren en dient genoemd de toewijding, waardoor wij onszelf en al het onze als geschenk van Gods eeuwige liefde erkennen en aan het goddelijk Hart opdragen. Deze toewijding werd het eerst gedaan door de maagdelijke leerlinge van het H. Hart, Margareta Maria met haar geestelijk leidsman Claudius de la Colombière, nadat onze Verlosser haar had te kennen gegeven, hoezeer Hij naar deze daad van de kant van de mensen verlangde, niet zo zeer krachtens zijn recht, dan wegens de oneindige liefde waarmee Hij ons bemint. Hen

volgden in de loop der tijden afzonderlijke personen, huisgezinnen en verenigingen, ten slotte ook de overheden zelf, Staten en Rijken.

Verspreiding van de Toewijding

Zowel in het verleden als ook nu is het weer zo ver gekomen, dat men door het drijven der goddelozen de heerschappij van Christus verwerpt en openlijk tegen de Kerk ten strijde trekt door het ontwerpen van wetten en het aanvaarden van volksbesluiten in strijd met het goddelijk en natuurlijk recht en zelfs bijeenkomsten houdt onder de strijdkreet: "Wij willen Hem niet als koning van ons" (Luc. 19,14). Doch nu stijgt in de kracht van die toewijding, waarover wij spraken, als 't ware één stem van verweer op van alle H. Hartvereerders om de aan God verschuldigde eerbied op te eisen en zijn rechten te handhaven: "Hij moet Koning zijn" (1 Cor. 15,25), "Laat toekomen uw Rijk" (Mt 6,10). Dit heeft ten slotte tot een gelukkige daad geleid van onze roemrijke voorganger Leo XIII.

De gehele mensheid, die Christus, als het middelpunt (Eph. 1,10) der wereld krachtens geboorterecht toebehoort, heeft hij bij het begin van deze eeuw onder luide bijval der christenheid aan het H. Hart toegewijd.

Bekroning door het feest van Christus Koning

Zoals wij in onze encycliek *Quas primas* uiteenzetten, hebben wij op herhaald verzoek en aandringen van zeer veel bisschoppen en gelovigen, deze gelukkige en liefdevolle daad met Gods hulp kunnen voleinden en voltooien, toen wij aan het einde van het H. Jaar het feest van Christus Koning instelden, als plechtig door alle gelovigen te vieren. Met dit te doen, hebben wij niet enkel het hoogste gezag in het licht gesteld, dat Christus over alle dingen en over alle mensen afzonderlijk bezit, doch zijn toen reeds op de vreugde vooruitgelopen van die heerlijke dag, waarop de hele wereld zich blij zal onderwerpen aan de zoete heerschappij van Koning Christus. Daarom hebben wij toen tevens bepaald, dat bij gelegenheid van deze vastgestelde feestdag jaarlijks diezelfde toewijding moet hernieuwd worden om haar vruchten zekerder en overvloediger te verkrijgen en om alle volkeren in

het Hart van de Koning der koningen en de Heer der heersers in christelijke liefde en vredevolle verzoening te verenigen.

B. Eerherstel in het algemeen

Doch al deze eerbewijzen, vooral die zo heilzame toewijding, door het plechtig feest van Christus Koning als het ware bekrachtigd, dienen nog aangevuld, waarover wij u nu, Eerbiedw. Broeders, iets uitvoeriger wensen te spreken: de akte namelijk van eervolle genoegdoening of zogenaamd eerherstel, aan het H. Hart van Jezus verschuldigd. Want als het er bij een toewijding op de eerste en voornaamste plaats op aankomt, aan de liefde van de Schepper die van het schepsel te doen beantwoorden, dan volgt hieruit consequent, dat aan diezelfde ongeschapen liefde, wanneer deze door onachtzaamheid verwaarloosd of haar door een belediging geweld werd aangedaan, hiervoor genoegdoening wordt aangeboden. Een plicht, gewoonlijk die van eerherstel genoemd.

Beweegredenen: rechtvaardigheid en liefde

Al voelen wij ons om dezelfde redenen gelijkelijk tot beide gedrongen, toch zijn wij door een dwingende eis van rechtvaardigheid en liefde tot eerherstel en boete gehouden. Van rechtvaardigheid, opdat het God aangedane onrecht uitgeoefend en de verstoorde orde door boetvaardigheid hersteld worde; van liefde, om mede te lijden met Christus en Hem, die "met verguizingen verzadigd is" naar onze zwakke krachten enigszins te vertroosten. Als zondaars met vele schulden beladen, dienen wij God niet enkel daardoor te eren, dat wij óf zijn opperste Majesteit met verschuldigde onderdanigheid aanbidden óf zijn oneindige vrijgevigheid door dankzegging prijzen, maar ook door Hem, de rechtvaardige Rechter, voldoening te schenken "voor onze ontelbare zonden, beledigingen en nalatigheden".

Aan de toewijding dus, - waardoor wij ons aan God opdragen en Godgewijden (sancti Deo) genoemd worden en wel in die heiligheid en standvastigheid, die, zoals de engelachtige leraar zegt (II, II, q. 81, a. 8), eigen is aan die toewijding -, moet eerherstel worden toegevoegd, om daardoor de zonde geheel uit te wis-

sen, opdat niet wellicht de heiligheid der opperste rechtvaardigheid ons, wanneer wij in onze onwaardigheid zonder schaamte nader treden, terugstoot, en onze gaven eerder met afkeer verwerpt dan met welgevallen aanvaardt.

Door geheel het menselijk geslacht verschuldigd

Deze plicht van eerherstel rust op heel het menselijk geslacht, daar dit immers volgens ons christelijk geloof, na Adams beklagenswaardige val, met erfzonde bevekt, onderhevig aan hartstochten en jammerlijk verlaagd, verdiend had in het eeuwige verderf te worden gestort.

Dit ontkennen weliswaar de waanwijzen van onze tijd, die de oude dwaling van Pelagius volgen en hoog opgeven van aangeboren deugd van het menselijk geslacht, dat door eigen kracht het hogere zou kunnen bereiken. Doch deze valse verzinsels van menselijke hoogmoed verwerpt de Apostel (Eph. 2,3), als hij ons vermaant: "van nature waren wij kinderen van toorn". De mensen hebben reeds van den beginne die plicht van algemene uitboeting als het ware erkend en er zich, gedreven door een natuurlijk gevoel, op toegelegd, God óók door openbare offers te verzoe-

Door Christus gebracht voor ons allen

Geen geschapen macht was echter toereikend, de misdaden der mensen uit te boeten, als niet Gods Zoon de te herstellen menselijke natuur had aangenomen. De Verlosser zelf heeft dit bij monde van de Profeet verkondigd: "Offers noch gaven hebt Gij gewild; maar een lichaam hebt Gij Mij bereid. Brand- en zoenoffers behaagden U niet; toen zei Ik: zie Ik kom" (Hebr. 10, 5-7).

En inderdaad: "in waarheid heeft Hij onze krankheden zelf in zijn lichaam gedragen, en onze smarten zelf doorstaan; om onze misdaden is Hij gedood" (Is. 53, 4-5) en "Hijzelf heeft aan het kruishout in zijn lichaam onze zonden gedragen" (I Petrus 2, 24). "Het handschrift, dat door zijn bepalingen onze aanklager was, heeft Hij uitgewist en vernietigd, door het te slaan aan het Kruis" (Col. 2, 14), "opdat wij, van zonden ontlast, voor de gerechtigheid zouden leven" (I Petrus 2, 24).

Moet door ons worden aangevuld

Maar ofschoon de overvloedige verlossing door Christus ons ruimschoots "alle zonden vergeven heeft" (Col. 2, 13), zo kunnen, ja moeten wij zelfs, vanwege die wondere beschikking van de goddelijke Voorzienigheid, waardoor in ons vlees moet worden aangevuld "wat aan Christus' lijden voor zijn Lichaam, dat de Kerk is, ontbreekt" (Col. 1, 24), ook met de lofprijzingen en voldoeningen, "die Christus in de naam van de zondaren heeft aangeboden", tevens onze lofprijzingen en voldoeningen verenigen.

Christus' Offer, bron van waarde van onze voldoeningen

Steeds moeten wij er echter aan denken, dat geheel de uitboetende kracht gelegen is in het éne bloedige Offer van Christus, dat zonder tussenuimte van tijd op onze altaren wordt hernieuwd, daar het immers "een en hetzelfde Offerlam is, dat zich nu offert door de bediening der priesters en zich toen offerde op het Kruis, terwijl alleen de wijze van offeren verschilt" (Conc. Trid. ses. XXII, c. 2).

Daarom moet met dit hoogverheven Eucharistisch Offer de opoffering en van de bedienaren en van de andere gelovigen gepaard gaan, opdat ook zij "levende, heilige, Gode welgevallige offeranden" (Rom. 12, 1) zouden zijn. Ja, méér nog; de H. Cyrillus aarzelt niet te verklaren, "dat het Offer des Heren niet met de vereiste heiligheid wordt opgedragen, als onze opdracht en ons offer niet aan zijn heilig Lijden beantwoorden" (Epist. 63, 9).

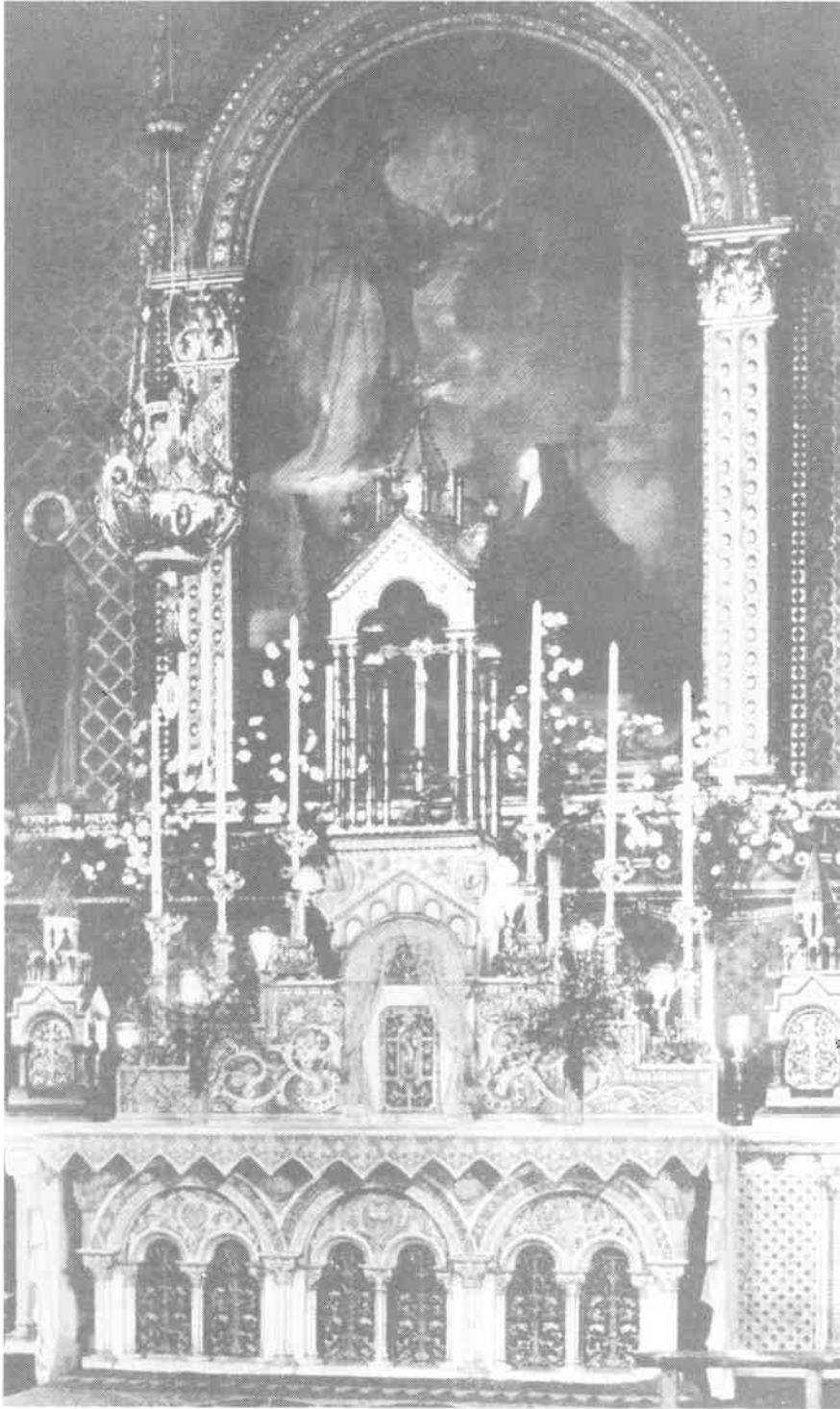
De Apostel vermaant ons dan ook, dat wij "Jezus' lijden tot stervens toe in ons lichaam ronddragen" (II Cor. 4,10) en "met Christus begraven en met Hem samengegroeid door het beeld van zijn dood" (Rom. 6, 4-5), niet alleen "ons vlees moeten kruisigen met zijn driften en begeerten" (Gal. 5,24) "vluchtende het zinnelijke bederf van de wereld" (II Petrus 1,4), maar dat "ook Jezus' leven door ons lichaam moet worden geopenbaard" (II Cor. 4,10), en dat wij, deelgenoot geworden aan zijn eeuwige priesterschap, "gaven en offers voor de zonden" (Hebr. 5,1) moeten opdragen.

De wonderbare uitwerkingen van het eerherstel

Deelgenoten te zijn van dit verheven priesterschap en van het ambt om te offeren en voldoening te geven, is immers niet slechts het voorrecht van hen, die Onze Heer Jezus Christus gebruikt als zijn bedienaren bij "het reine Offer, dat van de opgang der zon tot haar ondergang op alle plaatsen aan God wordt opgedragen" (Mal. 1,2), doch ook geheel het christenvolk, - door de Prins der Apostelen terecht "een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap" (I Petrus 2,9) genoemd, - moet offers voor de zonde brengen zowel voor het volk als voor zichzelf (naar Hebr. 5,3) zoals "iedere hogepriester, uit de kring der mensen genomen, ten bate van de mensen aangesteld wordt voor hun betrekkingen tot God" (Hebr. 5,1). Hoe volmaakter dus onze uitboeting is, en ons offer beantwoordt aan het Offer des Heren, - d.w.z. hoe volmaakter wij onze eigenliefde en onze begerlijkheden ten offer zullen hebben gebracht en ons vlees zullen hebben gekruisigd met die mystieke kruisiging, waarover de Apostel reeds spreekt, - des te overvloediger vruchten van verzoening en uitboeting zullen wij voor ons en voor anderen verwerven.

Er bestaat immers een bewonderenswaardige nauwe betrekking tussen Christus en alle gelovigen, zoals tussen het hoofd en de overige ledematen van het lichaam; eveneens zijn door de Gemeenschap der Heiligen, zoals wij in het katholieke geloof belijden, zowel enkelingen als volkeren niet slechts onderling verbonden "met Hem, Christus, die het Hoofd is", maar ook "dòòr Hem wordt het gehele lichaam samengevoegd en samengehouden, omdat elk gewricht zijn taak vervuld met de kracht, die ieder lid in 't bijzonder is toegemeten; en zó voltrekt zich dan de groei van het lichaam tot opbouw in liefde" (Eph. 4, 15-16), hetgeen de Bemiddelaar zelf tussen God en de mensen, Jezus Christus, de dood nabij, aan zijn Vader vroeg: "Ik in hen en Gij in Mij. Mogen zij volmaakte eenheid bezitten" (Jo. 17,23).

Evenals de toewijding de vereniging met Christus uitsprekt en bevestigt, zo maakt het eerherstel door de zuivering van zondes Schuld met die vereniging een aanvang, vervolmaakt haar door deelneming aan het lijden

Het altaar van de verschijningskapel in Paray-le-Monial: De schilderij toont de verschijning van het H. Hart aan Margareta Maria Alacoque.

van Christus en voltooit haar door offers voor onze broeders op te dragen. Ongetwijfeld was dit ook de bedoeling van onze barmhartige Verlosser, toen Hij ons zijn Hart wilde openleggen met zichtbare lijdens-tekenen en vlammen van liefde; wij moeten het ontzaglijk kwaad van de zonde gaan beseffen en dan verwonderd opzien naar de oneindige liefde van de verzoenende Verlosser, de zonden dieper gaan haten, de liefde vuriger gaan beminnen.

Tweede deel

Het eerherstel en de devotie tot het H. Hart

1. Door Jezus gevraagd

De geest van boete of genoegdoening heeft inderdaad steeds een eerste plaats gehad in de H. Hartdevotie; niets komt blijkens haar oorsprong, natuur, uitwerking en beoefening

meer met haar overeen. De geschiedenis en de praktijk, de liturgie en de aansporingen van de Pausen bewijzen dit. Toen Christus aan de H. Margareta Maria verscheen, openbaarde Hij haar de grootheid van zijn liefde en klaagde droef over het kwetsend en schrijnend onrecht van zovele ondankbare mensen. Mochten zijn woorden bij de vrome zielen in het hart gegrifd staan en nimmer vergeten worden. Hij zei: "Ziehier het Hart, dat de mensen zo zeer heeft liefgehad en hen met alle soorten van weldaden heeft overladen. Als loon voor zijn oneindige liefde ontving het slechts onverschilligheid en versmading en dit soms nog wel van zielen, die tot bijzondere liefde verplicht en gehouden waren."

Om deze schuld goed te maken gaf Hij als zijn hartewens het verlangen te kennen, dat men met de bedoeling van eerherstel tot 's Heren Tafel zou naderen, dus een eerherstellende H. Communie zou doen, alsook een vol uur akten en gebeden van ereboete zou verrichten, zo terecht het H. Uur genoemd. Deze oefeningen van godsvrucht heeft de H. Kerk niet enkel goedgekeurd, doch ook overvloedig met geestelijke gunsten verrijkt.

2. Waarom en hoe eerherstel brengen aan Christus

Doch hoe zouden deze oefeningen van ereboete Christus kunnen troosten, die reeds verheerlijkt heerst in de hemelen? Wij antwoorden hierop met de toepasselijke woorden van St. Augustinus: "Geef mij iemand, die bemind, en hij begrijpt wat ik bedoel" (in Joan. tract. XXVI, 4).

a. Voor hetgeen Hij verduurde tijdens zijn bitter lijden

Want ieder, die God oprecht liefheeft, ziet bij het overwegen van het verleden de Christus lijdend voor ons mensen, gekweld, bedroefd, het ontzettendste verdurend, "om ons mensen en voor ons heil" bijna bezwijkend onder droefheid, benauwdheden en versmadingen, ja, "vermord om onze misdaden" (Is. 53,5) en ons genezend door zijn wonden. En dit alles overwegen de vrome zielen des te meer naar waarheid, omdat de zonden en wandaden der mensen, op welke tijd ook bedreven, de oorzaak waren, waarom de Zoon Gods ter dood werd overgeleverd; ook nu nog

zouden die uiteraard Christus de dood aandoen met dezelfde smart en droefenis. Elke zonde immers word geacht op haar eigen wijze het lijden des Heren te hernieuwen, "daar zij, zover het hèn betreft, de Zoon van God kruisigen en bespotten" (Hebr. 6,6).

Als dus de ziel van Christus ook om onze zonden, die nog in de toekomst lagen en die Hij voorzag, bedroefd is geworden tot de dood, dan lijdt het geen twijfel, of hij heeft ook toen reeds geen geringe troost ondervonden uit ons eerherstel, eveneens door Hem voorzien, toen "een engel uit de hemel Hem verscheen" (Luc. 22,43) om zijn door verdriet en benauwdheden terneergeslagen Hart te versterken.

En zo doende kunnen en moeten wij het H. Hart, dat door de zonden der ondankbare mensen zonder ophouden wordt gewond, ook nu nog op een wel wonderbare maar toch waarachtige wijze vertroosten, vooral daar Christus zelf (zoals de liturgie ons doet lezen) bij monde van de Psalmist zich beklaagt van zijn vrienden verlaten te zijn: "Gij weet hoe de smart Mij het hart heeft gebroken. Ik hoopte op medegevoel; dit bleef achterwege; op troosters, doch ook hèn vond ik niet" (Ps. 68,21).

b. Voor hetgeen Hij verduurt in zijn mystiek lichaam

Hier komt nog bij, dat Christus' uitboetend lijden wordt vernieuwd en op zekere wijze wordt voortgezet en voltooid in zijn mystiek Lichaam, de Kerk. Want om nogmaals met St. Augustinus te spreken: "Christus heeft geleden hetgeen Hij moest lijden; aan de maat van het lijden ontbreekt dus niets. Het lijden is derhalve voltooid, doch alleen in het Hoofd; in zijn Lichaam wordt Christus' lijden derhalve nog aangevuld" (In Ps. 86). Dit verwaardigde zich Jezus zelf te verklaren, toen Hij tot Saulus sprak: "nog altijd ziedende van haat en moordlust tegen de leerlingen des Heren": "Ik ben Jezus, Die gij vervolgt" (Hand. 9, 1-5), - aldus duidelijk te kennen gevend dat door de vervolgingen van de Kerk, ook het goddelijk Hoofd van de Kerk zelf wordt gekweld en bestreden.

Zeer terecht wenst Christus in zijn mystiek Lichaam ons tot deelgenoten in zijn boete; hetgeen ook reeds via onze verhouding tot Hem verwacht

wordt daar wij immers "het Lichaam van Christus (zijn), en ieder in het bijzonder zijn ledematen" (I Cor. 12,27), behoren alle leden mede te lijden met wat het Hoofd lijdt.

3. Dringende noodzakelijkheid van dit eerherstel vooral in onze tijd

Hoe dringend nu de noodzakelijkheid van boete en eerherstel, vooral in onze tijd is, zal een ieder duidelijk zijn, die, zoals wij boven zeiden, deze wereld, "die in kwaad verkeert" (I Jo. 5,19), met opmerkbare blik overschouwt. Van alle kanten immers klinkt het geroep der volkeren tot ons door, die tot ons verzuchten, wier vorsten of bestuurders zijn opgestaan en samenspannen tegen de Heer en tegen zijn Kerk. (verg.: Ps. 2,2).

a. Kerkvervolgingen, algemene verwildering van zeden

In die streken immers zien wij alle goddelijke en menselijke rechten met voeten getreden; kerkgebouwen verwoest en gesloopt; kloosterlingen en Godgewijde maagden uit hun huizen verdreven en aan allerlei laster, wreedheden, honger en gevangenisstraf blootgesteld; scharen jongens en meisjes van de schoot hunner Moeder de Kerk losgerukt en, om hen Christus te leren afzweren en lasteren, vertrouwd gemaakt met de verfoeilijke zonden van het vlees; heel het christenvolk hevig beangstigd en terneergedrukt, voortdurend voor de keuze geplaatst ófwel het geloof te verzaken, ófwel de wreedste marteldood te sterven. Dit alles is voorzeker zó bedroevend, dat men geneigd zou zijn te zeggen, dat door dergelijke gebeurtenissen nu reeds wordt aangekondigd en voorspeld: "het begin der weeën", die "de zoon van het verderf, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of heilig heet" (2 Thess. 2,4), brengen zal.

b. het kwaad bij de gelovigen

Méer nog is het echter te betreuren, Eerbiedw. Broeders, dat ook bij de gelovigen, die toch in het H. Doopsel door het Bloed van het Lam zijn gereinigd en met genade verrijkt, er in alle standen zovelen worden aangetroffen, die omtrent godsdienstige zaken ontstellend onwetend zijn

en, met valse leerstellingen besmet, een leven leiden, in zonden verstrikt en ver van het Vaderhuis, een leven, dat het licht van het ware geloof niet beschijnt, de hoop op de toekomstige zaligheid niet verzacht, het vuur van de liefde niet sterkt en verwarmt, zodat zij waarlijk in de schaduwen van de dood gezeten zijn. Bovendien bekommeren zich zeer vele gelovigen niet meer om de kerkelijke tucht en de aloude instellingen, waarop juist geheel het christelijk leven moet steunen, waardoor het familieleven geregeld en de heiligheid van het huwelijk beveiligd wordt.

De opvoeding van de jeugd wordt verder geheel verwaarloosd of bedorven door slapheid en toegevendheid, ja, aan de Kerk het recht ontnomen de jeugd christelijk op te voeden.

Dan heerst er een betreuenswaardige laksheid inzake de christelijke eerbaarheid in het leven en in de kleding, vooral van de vrouw, en een teugellose zucht naar vergankelijke goederen.

De Staatsbelangen worden mateeloos opgedreven, de volksgunst op buitensporige wijze gezocht, aan het wettig gezag wordt tekort gedaan en het woord Gods tenslotte veracht, waardoor het geloof zelf verzwakt of in direkt gevaar wordt gebracht.

Tot overmaat van ramp komt hier nog bij zowel de lafheid en de achteleosheid van hen, die, als de slapende en vluchtende apostelen, in hun geloof wankelen en de door angst gekwelde of door de trawanten van Satan omringde Christus jammerlijk alleen laten, en ook de trouweloosheid van hen, die naar het voorbeeld van de verrader Judas, ofwel vermetel en heiligschennend in het Altaaroffer delen, ofwel naar het kamp van de vijand overlopen.

Zo komt onwillekeurig de gedachte op, dat de tijd reeds nadert, waarvan onze Heer heeft voorspeld: "En omdat de ongerechtigheid de overhand neemt, zal de liefde van velen verkoelen" (Mt. 24,12).

c. Het daaruit te trekken besluit. De geest van eerherstel

Wanneer de gelovigen dit alles godvruchtig overwegen, kan het niet anders, of zij zullen, ontvlamd van liefde tot de lijdende Zaligmaker, met grote ijver hun eigen zonden, en ook die van anderen uitboeten, Christus' eer herstellen en het eeuwig heil van

de zielen bevorderen. Wat de Apostel zegt (Rom. 5,20): "Waar de zonde tot overvloed kwam, daar kwam de genade in rijker overvloed", kan men tot op zekere hoogte ook aanwenden om onze tijd te kenschetsen; want terwijl de slechtheid van de mensen steeds meer toeneemt, groeit ook op wonderbaarlijke wijze door de bijstand van de H. Geest, het getal van de gelovigen van beiderlei sekse, die met grote ijver het goddelijk Hart genoegdoening trachten te schenken voor zovele beledigingen, ja zelfs niet aarzelen zich aan Christus als slachtoffer aan te bieden.

Indien men immers alles, wat wij in het voorafgaande gezegd hebben, liefdevol bij zichzelf overweegt en in zijn hart prent, kan het toch niet uitblijven, dat men er zich niet toe blijft bepalen enkel een afschuw van de zonde te hebben en zich er van te onthouden als van het grootste kwaad, doch men zal zich daarenboven geheel aan Gods wil overgeven en zich beijveren de geschonden eer van de goddelijke Majesteit te herstellen, zowel door onafgebroken gebed als door vrijwillig op zich genomen versterving, alsook door het geduldig verdragen van de wederwaardigheden, die ons mochten treffen en ten slotte door geheel ons leven in het teken van uitboeting te stellen.

Lof van de verenigingen met eerherstellend doel

Uit deze gedachte zijn dan ook verschillende religieuze genootschappen van mannen en vrouwen ontstaan, die door ijverig dienstbetoon bij dag en bij nacht zich als het ware ten doel gesteld hebben de taak van de Engel op zich te nemen, die Jezus in de Hof kwam vertroosten.

Vandaar ook de verenigingen van vroom-gezinden, eveneens door de Apostolische Stoel goedgekeurd en met aflaten verrijkt, die deze plicht van eerherstel door passende daden van godsvrucht en deugd beoefenen; vandaar heeft zich ten slotte, om andere dingen voorbij te gaan, alom de gewoonte gevormd, tot herstel van de geschonden goddelijke eer, godsdienstige betogingen te houden en plechtige akten van eerherstel te verrichten, niet enkel door afzonderlijke christenen, doch ook door gehele parochies, bisdommen en steden.

Besluit

Het feest van het H. Hart, feest van eerherstel

Met dit alles voor ogen wensen wij vurig, Eerbiedw. Broeders, dat, evenals de plechtige toewijding verborgen en klein is ontstaan, daarop wijd verspreid, en ten slotte door onze goedkeuring de gewenste luister verkregen heeft, ook deze oefening van uitboeting en godvruchtig eerherstel, reeds lang zegenrijk ingevoerd en verbreid, eveneens door ons apostolisch gezag krachtig wordt bevestigd en in heel de katholieke wereld aan plechtigheid mag winnen.

Daarom bepalen en bevelen wij, dat jaarlijks op het feest van het H. Hart, dat wij bij deze gelegenheid hebben doen verheffen tot de rang van dubbel-eerste klas met octaaf, in alle kerken over de gehele wereld, hetzelfde en in dezelfde woorden vervatte gebed, de z.g. akte van ereboete tot onze liefdevolle Zaligmaker, volgens het hierbij gevoegde formulier, plechtig worden verricht, om aldus al onze zonden te bewenen en de geschonden rechten van Christus, onze opperste Koning en Heer te herstellen.

De hieruit te verwachten geestelijke voordelen

Het lijdt geen twijfel, Eerbiedw. Broeders, of uit deze zo zegenrijk ingestelde en thans voor de hele Kerk voorgeschreven oefening zullen vele en buitengewone genadegaven voortvloeien, niet alleen voor de enkelingen, maar ook voor het gezin en de gehele kerkelijke en burgerlijke gemeenschap. Onze Verlosser heeft immers aan de H. Margareta Maria beloofd, dat "allen die zijn Hart deze eer zouden brengen, met een overvloed van genaden zouden worden verrijkt".

Vooreerst zullen de zondaars "opziende naar Hem, Die ze doorstoken hebben" (Jo. 19,37), en bewogen door de zuchten en tranen der gehele Kerk, uit berouw over het onrecht dat ze de opperste Koning hebben aangedaan, "in zichzelf keren" (Is. 46,8) uit vrees, anders in hun zonden verstokt, - wanneer zij eenmaal Hem, Die ze doorboorden, zullen zien "komende op de wolken des hemels" (Mt. 26,64) - te laat en te vergeefs om zijnentwil

te zullen weeklagen (verg. Openb. 1,7).

De rechtvaardigen daarentegen zullen nog meer gerechtvaardigd en geheiligd worden en zich met ijver geheel en al wijden aan de dienst van hun Koning, Die ze zo veracht en bestreden, met zoveel en zo grote smaad bejegend zien. Vooral echter zullen zij branden van verlangen om het heil der zielen te bevorderen, wanneer zij voortdurend die klacht van het goddelijk Offerlam overwegen: "Welk nut is er in mijn Bloed?" (Ps. 19,10), en daarnaast de vreugde, die er zal zijn in datzelfde Hart van Jezus "over één zondaar, die boetvaardigheid doet" (Luc. 15,7).

Om dit ene vooral wensen en hopen wij vurig, dat dezelfde gerechtigheid van God, die terwille van tien rechtvaardigen de inwoners van Sodoma zou hebben gespaard, nog bereidwilliger heel het menselijk geslacht zal sparen, als ze door de gemeenschap van de gelovigen, verenigd met haar Hoofd en Middelaar Christus, Die medesmeekt voor allen en in naam van allen, smekend wordt aangeroepen en gunstig gestemd.

Slot: aanroeping tot de H. Maagd Maria, Middelaress

Moge tenslotte de goedertieren Maagd en Moeder Gods goedgunstig neerzien op onze wensen en daden. Daar zij ons immers Jezus, de Verlosser schonk, Hem opvoedde en onder het Kruis als Offer opdroeg, is zij, om haar mystieke verbintenis met Christus en door diens bijzondere uitverkiezing, eveneens Reparatrix en wordt zij als zodanig aangeroepen.

Vertrouwend op haar voorspraak bij Christus, die als énige "Middelaar tussen God en de mensen" (I Tim. 2,5) zijn Moeder heeft uitverkoren als toevlucht der zondaren en uitdeelster en Middelaress van alle genade, - verlenen wij u, Eerbiedw. Broeders, en de gehele u toevertrouwde kudde, als onderpand van de hemelse bijstand en als blijk van onze vaderlijke genegenheid, van ganser harte onze Apostolische Zegen.

Gegeven te Rome, bij Sint-Pieter, de 8 mei 1928, het zevende jaar van ons pontificaat.

PAUS PIUS XI

CHARTRES - MONTMARTRE

In tegenstelling tot de aankondiging in nr. 61 van het Informatieblad - we hadden toen de officiële uitnodiging door *Renaissance Catholique* nog niet binnen - heeft de jaarlijkse internationale bedevaart met Pinksteren plaats: zaterdag, zondag en maandag 2, 3 en 4 juni 1990.

In haar uitnodiging voor deze bedevaart motiveert *Renaissance Catholique* het feit dat de bedevaart dit jaar niet zoals gewoon in Parijs begint, maar in Chartres, en in Parijs eindigt. Ze schrijft:

«Dit jaar doet ons de bedevaart met Pinksteren "door Maria tot Jezus" opstijgen: een geestelijk opklimmen, met de genade van God, van het onbevlekt Hart van Maria, de allerheiligste Moeder, tot het Hart van Jezus, de koninklijke Zoon; we lopen namelijk van de Notre-Dame in Chartres naar het Sacré-Cœur van Montmartre in Parijs.

Om genoegdoening te brengen, om vergeving te verkrijgen voor de misdaden van onze tijd, begaan door hen die zich verheffen tot meesters over leven en dood, of door hen die de zielen van onze kinderen aantasten, komen we in groten getale om het H. Hart te vereren, om tot het H. Hart te smeken.»

AUTONOOM HUIS VAN NEDERLAND

- Goirle:** Eerw. Heer R. de MERODE en Eerw. Heer O. NATTERER
Nieuwkerk (retraitehuis / priorij)
Nieuwkerk 2, 5051 PN Goirle. Tel. 013 / 34 12 18
Op zondag 8.30 uur H. Mis.
Maandag 18.30 uur H. Mis; dinsdag en woensdag 7.15 uur H. Mis; donderdag 18.30 uur H. Mis, aansluitend Lof; vrijdag (m.u.v. de eerste vrijdag v.d. maand) 7.15 uur H. Mis; zaterdag 8.00 uur H. Mis.
Door de week 's avonds om 18.00 uur rozenhoedje.
Biechtgelegenheid: zondags voor de H. Mis; anders op aanvraag.
- Gerwen:** St. Clemenskerk, Heuvel 21, 5674 RR Nuenen (Gerwen)
Op zondag 14.00 uur Hoogmis.
Dinsdag 17.15 uur rozenhoedje, 17.45 uur H. Mis; donderdag (m.u.v. de donderd. vóór de eerste vrijdag v. d. maand) van 15.30 uur tot 17.15 uur uitstelling van het Allerheiligste, 17.15 uur rozenhoedje, 17.45 uur H. Mis.
Eerste vrijdag van de maand van 15.30 uur tot 17.00 uur uitstelling van het Allerheiligste, 17.00 rozenhoedje, 17.30 uur Gezongen H. Mis.
Op feestdagen: inlichtingen 013 / 34 12 18.
Biechtgelegenheid: zondags voor en na de H. Mis; tijdens de uitstelling van het Allerheiligste.
- Maastricht:** Kapel H. Theresia van Lisieux, Bredestraat 2, 6211 HC Maastricht.
Op zondag 9.00 uur Gezongen H. Mis.
Op feestdagen: inlichtingen 013 / 34 12 18.
Biechtgelegenheid: zondags 8.40 tot 8.55 uur en na de H. Mis.
- Den Haag:** Kapel O.L.V. van de Rozenkrans (kerkboot); Calandkade, tegenover nr. 160, 2521 AA Den Haag. Tel. 070 / 389 65 60
Op zondag 11.30 uur Gezongen H. Mis.
Maandag 7.15 uur H. Mis; woensdag 19.00 uur H. Mis; eerste vrijdag van de maand 19.00 uur H. Mis met aansluitend H. uur; eerste zaterdag van de maand 8.30 uur H. Mis;
Op feestdagen: inlichtingen 013 / 34 12 18 (Nieuwkerk).
Biechtgelegenheid: zondags voor en na de H. Mis; 's woensdags en eerste vrijdag van de maand van 18.00 tot 18.45 uur.

BOEKEN:

- MIJN OFFER MET JEZUS. (voor kinderen), Biblica, Brugge, 1963. f 2
GOD MIJN VADER, Een eerste godsdienstboek, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine, Marquain 1987, 120 bladz. f 15
GOD HEEFT MIJ GEROEPEN, Handleiding voor Biecht en Communie, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine, Marquain, 1985, 120 bladz. f 15
CATECHISMUS ten gebruike van al de bisdommen van België, Mechelen 1954, heruitgave 1987. f 5
NEDERLANDSE CATECHISMUS, voor het bisdom 's Hertogenbosch, 1948, heruitgave 1984. f 10
DE GROOTHEDEN VAN DE H. AARTSENGEL MICHAEL, Meditaties ter ere van de hemelse prins der engelen, door N. Ricci; Lanaken 1986, 224 bldz. f 18
VASTENTLIJD, door prelaat Robert Mäder, Nuenen, 1988, 48 bldz. f 2
AMBT EN PERSOON VAN SIMON PETRUS, predicatie door pater Franz Schmidberger, Nuenen, 1988, 26 bldz. f 2
DE H. MIS, een miskende schat, door de H. Leonardus van Porto Mauritio, Goirle 1989, 36 bladz. f 4
KORTE SAMENVATTING VAN DE VOORSCHRIFTEN VOOR HET CHRISTELIJK LEVEN, door kard. Mercier, 1912, herdruk Goirle 1989, 24 bladz. f 3
LEIDRAAD VOOR DE BIECHT, voor volwassenen, Goirle 1989, 34 bladz. f 6
- ECÔNE, PRIESTERS VOOR MORGEN, videocassette, 45 min. VHS, Ecône 1986 f 80

Alle boeken en de videocassette verkrijgbaar bij: Stichting St. Jozef, Nieuwkerk 2, 5051 PN Goirle (Nederland).
De prijzen zijn excl. verzendingskosten.

AUTONOMOOM HUIS VAN BELGIE EN LUXEMBURG

- Brussel:** Eerw. Heer Philippe FRANÇOIS en Eerw. Heer Philippe PEIGNOT
Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel. Tel. 02 / 512 09 44
Op zon- en feestdagen 8.00 uur H. Mis, 10.30 uur Hoogmis; 17.30 uur
Vespers en Lof.
Door de week 7.15 uur en 18.30 uur H. Mis, op zaterdag 8.00 uur.
Donderdag: Heilig uur van 19.15 tot 20.15 uur.
- R.K. basisschool** "Notre Dame de la Sainte Espérance" (École primaire)
(franstalig) inlichtingen bij de Christus Koning Priorij (zie hierboven)
- Namen:** Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10, 5000 Namur. Tel. 02 / 512 09 44
Zon- en feestdagen 10.30 uur Gezongen H. Mis (wijzigingen mogelijk).
- Antwerpen:** Eerw. Heer J. VERLINDEN
Kapel van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen. Tel. 03 / 233 04 49
Op zon- en feestdagen 9.00 uur Hoogmis;
Maandag t/m vrijdag: 18.30 uur H. Mis; zaterdag 11.00 uur; door de week
uitstelling van het Allerheiligste van 17.00 uur tot 18.15 uur; rozenhoedje
om 17.45 uur; op zon- en feestdagen 17.00 uur rozenhoedje voor het
uitgesteld Sacrament
Biechtgelegenheid: Zaterdag van 16.00 tot 17.00 uur), anders op afspraak.
- Gent:** Sint-Amanduskapel, Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent.
Tel. 03 / 233 04 49
Op zon- en feestdagen 10.15 uur Gezongen H. Mis.
Biechtgelegenheid: voor en na de H. Mis.
- Quiévrain:** Carmel du Sacré-Coeur Tel. 065 / 45 79 22
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Aalmoezenier: Eerw. Heer Bruno RAVILLY Tel. 065 / 45 81 65
Op zon- en feestdagen 10.15 uur H. Mis.
Door de week 8.00 uur H. Mis, op zaterdag 7.40 uur.
- LUXEMBURG:** Inlichtingen voor de uren van de H. Missen bij (02) / 512 09 44 of
(352) 46 21 19.

Lijst met alle priorijen van de Priesterbroederschap St. Pius X (of met die van een bepaald land) verkrijgbaar in Nieuwkerk (Goirle), of bij de Christus Koning Priorij in Brussel.

Geestelijke Oefeningen

volgens de H. Ignatius van Loyola

Voor dames en vrouwelijke religieuzen:

***Maandag 16 april (tweede paasdag), 12 uur, t/m
zaterdag 21 april 1990 in Nieuwkerk (Goirle).***

Goede Week en Pasen in Nederland

Gerwen:

Palmzondag, 8 april:

14.00 uur Palmwijding, processie
en Hoogmis

Witte Donderdag, 12 april:

15.00 tot 17.00 uur uitstelling
van het Allerheiligste, biecht-
gelegenheid en H. Communie

Goede Vrijdag, 13 april:

14.15 uur Kruisweg
15.00 uur Plechtige liturgische
Namiddagdienst

Paaszaterdag, 14 april:

19.30 uur Paaswake

Pasen, 15 april:

10.45 uur Hoogmis
13.00 uur Lof

Tweede Paasdag, 16 april:

10.00 uur H. Mis

Maastricht:

Palmzondag, 8 april:

9.00 uur Palmwijding en H. Mis

Witte Donderdag, 12 april:

19.30 uur Gezongen H. Mis,
aanbidding / biechtgelegenheid tot
22.00 uur.

Pasen, 15 april:

17.00 uur Gezongen H. Mis

Tweede Paasdag, 16 april:

8.00 uur H. Mis

Den Haag:

Witte Donderdag, 12 april:

19.00 uur Gezongen H. Mis;
processie met het Allerheiligste
Sacrament naar het rust-altaar;
daarna aanbidding in stilte bij het
rust-altaar tot middernacht.

Goede Vrijdag, 13 april:

14.00 uur Kruisweg
15.00 uur Plechtige liturgische
Namiddagdienst

Paaszaterdag, 14 april:

20.00 uur Paaswake

Hoogfeest van Pasen, 15 april:

10.30 uur Gezongen H. Mis

Tweede Paasdag, 16 april:

10.30 uur Gezongen H. Mis

Nieuwkerk:

Van Witte Donderdag t/m Pasen
geen H. Missen of Plechtigheden.

Hymne van de Passietijd

Des Konings standaard rijst omhoog,
het kruismysterie straalt voor 't oog:
het Leven stierf aan 't kruis de dood,
maar uit dit sterven 't leven sproot.

Het Leven, door de wrede punt
der lans gewond, heeft ons vergund:
ons rein te wassen in de vloed
van 't water, uitgestort met bloed.

Vervuld werd was eens David zong,
voorspellend met profetentong,
en 't werd de volkren toevertrouwd:
"God heeft geheerst vanaf het hout."

O boom, die licht en glans ontplooit,
met 's Konings purper werd getooid,
verkoren om, met eedle stam,
de leên te raken van het Lam!

O zalige, aan uw armen hangt
van wie de wereld 't heil ontvangt;
balans, waarop het Lichaam drukt
en zo de hel haar buit ontruk!

Gegroet, o kruis, onze ééngte hoop!
Schenk meer genaden in de loop
van deze heilige Passietijd,
en scheld ons alle zonden kwijt.

U bron van heil, U Triniteit,
zij lof door iedre geest gewijd;
wie in het kruishout zegepraalt,
hem worde ook 't eeuwig loon
betaald. Amen.

Tweemaandelijks

Gezien de talrijke activiteiten van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland kunnen we het Informatieblad niet maandelijks uitgeven, wat wel altijd ons streven is geweest en zodra mogelijk weer gerealiseerd zal worden. Daarom zullen in 1990 dus alleen zes nummers van dit tijdschrift verschijnen.

INFORMATIEBLAD

• *Het tijdschrift van de hoop*

INHOUD

Genoegdoening (R. de Merode, pr.)	2
De ontwikkeling der devotie tot het H. Hart -Beknopt historisch overzicht - (R. de Merode, pr.)	3
De toewijding van de gezinnen aan het H. Hart van Jezus (Abbé Philippe Marcille)	6
Over het algemeen eerherstel verschuldigd aan het H. Hart (Encycliek <i>Miserentissimus Redemptor</i> van Paus Pius XI, 1928)	12
Boeken / adressen Nederland	18
Adressen België en Luxemburg / Goede Week en Pasen	19

Bijlage:

Brief aan onze vrienden en weldoeners, nr. 38

Uitgeefster: Priesterbroederschap St. Pius X

Voor N E D E R L A N D: Verantwoording: E.H. R. de Merode, Nieuwkerk 2, 5051 PN Goirle.

Voor uw g i f t e n : giro-rekening 39 90 790 van de Stichting St. Jozef, Nieuwkerk 2, 5051 PN Goirle of Amrobank Nuenen, rekening 44 53 58 076 van de Stichting St. Jozef, Nieuwkerk 2, 5051 PN Goirle.

Ter ondersteuning van het r e t r a i t e -werk: Amrobank Goirle, rekening 48 12 70 434 van de Stichting St. Jozef, Nieuwkerk 2, 5051 PN Goirle.

Voor B E L G I E: Verantwoording: E.H. Philippe François, Christus Koning Priorij, Eendrachtstraat 37-39, 1050 Brussel.

Voor uw g i f t e n : Bankcheques aan V.W.Z. Belgische vrienden van de Priesterbroederschap H. Pius X, Eendrachtstraat 37-39, 1050 Brussel of storten op bankrekening 210-0048228-71 Generale Bankmaatschappij in Brussel of op postcheque-rekening 000-0984841-97.

Ter ondersteuning van het r e t r a i t e -werk: Amrobank Antwerpen, rekening 639-2003983-27 van de Stichting St. Jozef, Nieuwkerk 2, 5051 PN Goirle (Nederland).

Het Informatieblad wordt U op aanvraag *gratis* toegezonden. Uw giften tot ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X. Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart.